

DECYZJA

Na podstawie art. 36, ust. 1 pkt 1), art. 4, pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c), art. 7 pkt 1), art. 89 pkt 2), art. 92 ust. 6, art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022, poz. 840) w związku z Rozporządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 2 sierpnia 2018 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich i badań konserwatorskich przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków albo na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz robót budowlanych, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku, a także badań archeologicznych i poszukiwań zabytków (Dz.U. z 2018 r., poz. 1609 ze zmianami) i art. 104 Kodeksu Postępowania Administracyjnego oraz na podstawie Upoważnienia Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 1 października 2015 r., po rozpatrzeniu wniosku Parafii Rzymskokatolickiej pw. Św. Mikołaja Bpa w Równem z dnia 6 września 2020 r. o wydanie pozwolenia na wykonanie robót budowlanych przy obiekcie zabytkowym – kościele parafialnym w Równem

pozwalam

Parafii Rzymskokatolickiej pw. Św. Mikołaja Bpa w Równem na wykonanie robót budowlanych kościele parafialnym w Równem, polegających na montażu okien zewnętrznych zabezpieczających okna witrażowe w nawie (7 kompletów), konstrukcji aluminiowej z powtórzeniem podziałów w istniejących oknach witrażowych wg projektu budowlanego inwestycji wykonanego przez mgr inż. Bernadetę Niedzielską, stanowiącego załącznik do niniejszego pozwolenia,

przy spełnieniu następujących warunków:

1. Zastosowanie przy wyborze osoby kierującej robotami budowlanymi oraz osoby pełniącej funkcji inspektora nadzoru, kryterium posiadania przez nie kwalifikacji, o których mowa w art. 37c) ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.
2. Przekazanie przez Wnioskodawcę do siedziby WUOZ Delegatury w Krośnie w terminie nie późniejszym jak 14 dni przed dniem rozpoczęcia prac a w toku prac, na 14 dni przed dokonaniem zmiany osób:
 - a) imion, nazwisk i adresów w/w osób;
 - b) dokumentów potwierdzających posiadanie przez w/w osoby stosownych wymagań określonych w art. 37c) ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;
 - c) oświadczeń w/w osób o podjęciu się kierowania robotami budowlanymi i pełnienia obowiązków inspektora nadzoru.

Uwaga! Niespełnienie powyższych warunków będzie skutkowało nieważnością decyzji oraz ewentualnym nałożeniem kar określonych w art. 107d, ust. 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Zobowiązuje się Wnioskodawcę do:

1. Zawiadomienia wojewódzkiego konserwatora zabytków o terminie rozpoczęcia i zakończenia wskazanych w pozwoleniu prac.
2. Niezwłocznego zawiadomienia wojewódzkiego konserwatora zabytków o zagrożeniach lub nowych okolicznościach ujawnionych w trakcie prowadzenia wskazanych w pozwoleniu prac.

Postępowanie w sprawie wydanego pozwolenia może zostać wznowione, a następnie pozwolenie może zostać cofnięte lub zmienione na podstawie art. 47 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, jeżeli w trakcie wykonywania robót określonych w pozwoleniu wystąpią nowe fakty i okoliczności, mogące doprowadzić do uszkodzenia lub zniszczenia zabytku.

Określa się termin ważności pozwolenia konserwatorskiego na dzień 31 grudnia 2030 r.

UZASADNIENIE

Kościół parafialny w Równem wzniesiony został w 1902 r. wg projektu arch. Sławomira Odrzywolskiego w konwencji neogotyku nadwiślańskiego. Kościół wykonany jest z cegły i kamienia z licznymi elementami dekoracji architektonicznej elewacji. Kościół w Równem w granicach działki nr ew. 2618 wpisany został do rejestru zabytków decyzją WKZ w Przemysłu nr A-1464 z dnia 21 kwietnia 2017 r.

Parafia w Równem w roku 2017 uzyskała pozwolenie na wykonanie prac remontowych, konserwatorskich i restauratorskich. Zakres prac nie obejmował m.in. wymiany zewnętrznych okien osłaniających witraże i pozostałych okien zewnętrznych kościoła. Niniejsze pozwolenie na remont okien zewnętrznych poprzedzone zostało komisją konserwatorską w trakcie której omówione zostały problemy związane z wyglądem i montażem okien, uzależnione od konstrukcji i podziałów istniejących okien witrażowych oraz wykonanie projektu budowlanego inwestycji. W projekcie wskazane zostały wyłącznie okna ostrołukowe i okna okrągłe w nawie, przeznaczone do prac remontowych. Biorąc powyższe pod uwagę zdecydowano jak na wstępie.

Przywołanie art. 4 pkt 1 i art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c) i art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami określa zakres przedmiotowy ochrony konserwatorskiej. Art. 36 ust. 1, pkt 1) ustawy o ochronie dóbr kultury powołano, gdyż pozwolenie dotyczy prac przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków. Powołanie przepisów art. 89 pkt 2), art. 92 ust. 6, art. 93 ust. 1 tejże ustawy znajduje podstawę w zakresie właściwości miejscowej, rzeczowej i instancyjnej Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków do rozpoznania niniejszej sprawy, który uprawnienia swoje przekazał na podstawie Upoważnienia z dnia 1 października 2015 roku Kierownikowi Delegatury WUOZ w Krośnie. Art. 104 Kpa powołano, gdyż decyzja załatwia przedmiotową sprawę.

Na podstawie art. 36 ust. 8 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, uzyskanie pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków na podjęcie robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru nie zwalnia z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę albo zgłoszenia, w przypadkach określonych przepisami Prawa budowlanego.

Od niniejszej decyzji przysługuje Stronom – na podstawie art. 127 §2 oraz art. 129 §1 i §2 Kpa – za moim pośrednictwem – prawo wniesienia odwołania do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Warszawie w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.

Ponadto, na podstawie art.:

- 127a §1 i §2 Kpa, w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję, a decyzja staje się ostateczna i prawomocna z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania;
- 130 §1 §2 Kpa, przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja nie ulega wykonaniu; wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji;
- 130 §4 Kpa decyzja podlega wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli jest zgodna z żądaniem wszystkich stron lub wszystkie strony zrzekły się prawa do wniesienia odwołania.

Z upoważnienia
Podkarpackiego
Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków

Lukasz Dzik
KIEROWNIK DELEGATURY W KROŚNIE

Załączniki:

Projekt budowlany pn. „Uzupełnienie do dokumentacji projektowej remontu kościoła parafialnego pw. Św. Mikołaja Bpa w miejscowości Równe, gm. Dukla w zakresie wykonania pakietów szybowych zewnętrznych witraży, wykonany przez mgr inż. Bernadetę Niedzielską w sierpniu 2022 r.

Otrzymują:

1. Parafia Rzymskokatolicka pw. Św. Mikołaja Bpa w Równem, ul. Długa 4, 38-451 Równe.

Do wiadomości:

2. Starostwo Powiatowe w Krośnie, ul. Bieszczadzka 1, 38-400 Krosno.
3. Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków z siedzibą w Przemysłu, ul. Jagiellońska 29, 37-700 Przemysł. (2x)

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

03.02.2023r.

KSIĄDZ PR. BIESZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

K-IRN. 5142. 243. 2017

DECYZJA

Na podstawie art. 36, ust. 1-pkt 1) i 2), art. 4, pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c), art. 7 pkt 1), art. 89 pkt 2), art. 92 ust. 6, art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r. poz. 1446 ze zmianami) oraz Upoważnienia Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 1 października 2015 r., a także art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego, po rozpatrzeniu wniosku Parafii Rzymskokatolickiej pw. Św. Mikołaja Bpa w Równem z dnia 26 października 2017 r. o wydanie decyzji – pozwolenia na wykonanie prac konserwatorskich, prac restauratorskich oraz robót budowlanych przy obiekcie zabytkowym – kościele parafialnym w Równem oraz w jego otoczeniu

pozwalam

Parafii Rzymskokatolickiej pw. Św. Mikołaja Bpa w Równem na wykonanie prac konserwatorskich, prac restauratorskich oraz robót budowlanych przy zabytkowym kościele parafialnym w Równem oraz w jego otoczeniu, w następującym zakresie:

Roboty budowlane w otoczeniu kościoła:

- a) demontaż opaski betonowej wokół ścian zewnętrznych;
- b) remont istniejącej kanalizacji deszczowej;
- c) wykonanie drenażu odwadniającego wraz z studnią chłonna;
- d) wykonanie nowej opaski wypełnionej kruszywem wokół ścian zewnętrznych;
- e) remont utwardzonego obejścia (ścieżki procesyjnej) wokół kościoła – wykonanie nowej nawierzchni granitowej lub betonowej wraz z podbudową.

Prace konserwatorskie, prace restauratorskie i roboty budowlane przy kościele:

- f) demontaż drewnianej boazerii wewnątrz kościoła;
- g) wykonanie izolacji przeciwwilgociowej poziomej ścian ceglanych metodą iniekcji ciśnieniowej (skucie tynku do wysokości boazerii, oczyszczenie podłoża, wykonanie izolacji, wykonanie nowych wypraw tynkarskich przy zastosowaniu zapraw renowacyjnych szerokoporowych);
Uwaga! W przypadku stwierdzenia występowania pod boazerią dekoracji malarskiej ścian, zobowiązuje się Inwestora do zwołania komisji konserwatorskiej w celu dokonania oceny i ewentualnej weryfikacji zakresu prac;
- h) wykonanie izolacji przeciwwilgociowej pionowej ścian fundamentowych przy zastosowaniu zapraw mineralnych;
- i) remont, konserwacja i restauracja elewacji:
 - remont, konserwacja i restauracja kamiennego cokołu (oczyszczenie kamienia ze skorodowanych fragmentów, wtórnych uzupełnień i nawarstwień biologicznych, odsolenie i wzmocnienie strukturalne kamienia, naprawa uszkodzeń, uzupełnienie ubytków, wymiana lub uzupełnienie spoinowania, hydrofobizacja i scalenie kolorystyczne powierzchni);
 - konserwacja kamiennych detali architektonicznych - płaskorzeźb, rzeźb, portali, okien, gzymsów, parapetów (mechaniczne i chemiczne oczyszczenie powierzchni kamienia z zabrudzeń i nawarstwień biologicznych, zabezpieczenie uszkodzeń i wzmocnienie połączeń, odsolenie i wzmocnienie strukturalne kamienia, naprawa uszkodzeń, rekonstrukcja ubytków, wymiana lub uzupełnienie spoinowania, hydrofobizacja i scalenie kolorystyczne powierzchni);

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ

Wojciech Kisiel

- remont muru ceglanego (oczyszczenie cegły ze skorodowanych fragmentów, wtórnych uzupełnień i nawarstwień biologicznych, wymiana lub uzupełnienie spoinowania, naprawa uszkodzeń, uzupełnienie ubytków, hydrofobizacja i scalenie kolorystyczne powierzchni);
 - remont powierzchni tynkowanych (skucie uszkodzonych i odspojonych wypraw, oczyszczenie i wzmocnienie ceglanego podłoża, wzmocnienie i scalenie z podłożem zachowanych wypraw, opracowanie powierzchni i kolorystyki);
- j) konserwacja witraży;
- k) remont i konserwacja stolarki okiennej i drzwiowej:
- wymiana stolarki okiennej drewnianej na nową z powtórzeniem wielkości, podziałów i typu stolarki; **Uwaga! Kolorystyka stolarki okiennej i drzwiowej zostanie ustalona na komisji konserwatorskiej zwołanej po zbadaniu zachowanych warstw kolorystycznych;**
 - remont i konserwacja stolarki drzwiowej (oczyszczenie z nawarstwień, uzupełnienie ubytków drewna, naprawa zawiasów i zamków, poprawienie geometrii, wzmocnienie drewna, scalenie kolorystyczne);
- l) remont konstrukcji więźby dachowej oraz remont lub wymiana konstrukcji sygnaturki (wymiana uszkodzonych lub zniszczonych elementów z powtórzeniem ich przekrojów, wymiana pełnego deskowania połączi);
- m) wymiana pokrycia dachowego z blachy stalowej felcowanej na blachę miedzianą felcowaną, wraz z wymianą rynien, rur spustowych i obróbek blacharskich na nowe z blachy miedzianej;
- n) remont schodów zewnętrznych;
- o) montaż instalacji odgromowej.

wg Projektu budowlanego remontu kościoła parafialnego w Równem wykonanego przez mgr inż. arch. Zygmunta Honkiszę w styczniu 2017 r. oraz Programu prac konserwatorskich przy kościele wykonanego przez konserwatora dzieł sztuki mgr Tomasza Głowacza we wrześniu 2017 r.

Postępowanie w sprawie wydanego pozwolenia może zostać wznowione, a następnie pozwolenie może zostać cofnięte lub zmienione na podstawie art. 47 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, jeżeli w trakcie wykonywania robót określonych w pozwoleniu wystąpiły nowe fakty i okoliczności, mogące doprowadzić do uszkodzenia lub zniszczenia zabytku.

Zobowiązuje się Inwestora do:

- zastosowania przy wyborze wykonawcy prac konserwatorskich i restauratorskich posiadania kwalifikacji, o których mowa w art. 37a) z uwzględnieniem art. 37f), 37g) i 37h) ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;
- zastosowania przy wyborze osób kierujących robotami budowlanymi i wykonujących nadzór inwestorski, kryterium posiadania kwalifikacji, o których mowa w art. 37c) z uwzględnieniem art. 37f) i 37g) ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;
- przekazania w terminie nie późniejszym jak na 7 dni przed dniem rozpoczęcia prac imion, nazwisk i adresów osób wykonujących w/w funkcje;

Termin ważności pozwolenia ustala się na dzień **31 grudnia 2025 r.**

UZASADNIENIE

Kościół parafialny w Równem wzniesiony został w 1902 r. wg projektu arch. Sławomira Odrzywolskiego w konwencji neogotyku nadwiślańskiego. Kościół wykonany jest z cegły i kamienia z licznymi elementami dekoracji architektonicznej elewacji. Kościół wzniesiony został w miejscu rozebranego drewnianego kościoła gotyckiego. Kościół w Równem w granicach działki nr ew. 2618 wpisany został do rejestru zabytków decyzją WKZ w Przemyślu nr A-1464 z dnia 21 kwietnia 2017 r.

Pozwolenie na wykonanie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy kościele i w jego otoczeniu wydane zostało w oparciu o złożony wniosek, do którego dołączony

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**
01.02.2024.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
b. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

został projekt budowlany oraz program prac konserwatorskich. Opracowania te przewidują wykonanie szeregu działań przy zabytku, które zmierzają do zachowania i wyeksponowania jego cech architektonicznych oraz poprawienia stanu technicznego poszczególnych elementów budowlanych i warunków użytkowych. Przewidują one zastosowanie materiałów i technologii właściwych do zastosowania w obiekcie zabytkowym. Biorąc powyższe pod uwagę zdecydowano jak na wstępie.

Przywołanie art. 4 pkt 1 i art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c) i art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami określa zakres przedmiotowy ochrony konserwatorskiej. Art. 36 ust. 1, pkt 1) i 2) ustawy o ochronie dóbr kultury powołano, gdyż pozwolenie dotyczy prac przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków i w jego otoczeniu. Powołanie przepisów art. 89 pkt 2), art. 92 ust. 6, art. 93 ust. 1 te same ustawy znajduje podstawę w zakresie właściwości miejscowej, rzeczowej i instancyjnej Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków do rozpoznania niniejszej sprawy, który uprawnienia swoje przekazał na podstawie Upoważnienia z dnia 1 października 2015 roku Kierownikowi Delegatury WUOZ w Krośnie. Art. 104 Kpa powołano, gdyż decyzja załatwia przedmiotową sprawę.

Na podstawie art. 36 ust. 8 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, uzyskanie pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków na podjęcie robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru nie zwalnia z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę albo zgłoszenia, w przypadkach określonych przepisami Prawa budowlanego.

Od niniejszej decyzji przysługuje Stronom – na podstawie art. 127 §2 oraz art. 129 §1 i §2 Kpa – za moim pośrednictwem – prawo wniesienia odwołania do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Warszawie w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.

Ponadto, na podstawie art.:

- 127a §1 i §2 Kpa, w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję, a decyzja staje się ostateczna i prawomocna z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania;
- 130 §1 §2 Kpa, przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja nie ulega wykonaniu; wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji;
- 130 §4 Kpa decyzja podlega wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli jest zgodna z żądaniem wszystkich stron lub wszystkie strony zrzekły się prawa do wniesienia odwołania.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Z upoważnienia
Podkarpackiego
Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków
Łukasz Dzik
KIEROWNIK DELEGATURY W KROŚNIE

Załączniki:

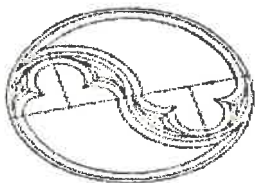
1. Projekt budowlany remontu kościoła parafialnego pw. Św. Mikołaja Bpa w Równem wykonany przez mgr inż. arch. Zygmunta Honkiszka z zespołem w styczniu 2017 r.
2. Program prac konserwatorskich przy kościele pw. Św. Mikołaja Bpa w Równem wykonany przez konserwatora dzieł sztuki mgr Tomasza Głowacza we wrześniu 2017 r.

Otrzymują:

1. Parafia Rzymskokatolicka pw. Św. Mikołaja Bpa w Równem, ul. Długa 4, 38-451 Równe.

Do wiadomości:

- ② Starostwo Powiatowe w Krośnie, ul. Bieszczadzka 1, 38-400 Krosno.
3. 2X - Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków z siedzibą w Przemyślu, ul. Jagiellońska 29, 37-700 Przemyśl.

P.U. "NITEO", mgr inż. B. Niedzielska
33-250 Otfinów 3,

PROJEKT BUDOWLANY

Uzupełnienie do dokumentacji projektowej remontu Kościoła parafialnego p.w.
Św. Mikołaja Bpa w miejscowości Równe gm. Dukle w zakresie wykonania
pakietów szybowych zewnętrznych witraży.

Inwestor: Parafia Rzymskokatolicka p.w. Św. Mikołaja Bpa; 33 - 451 Równe , ul. Długa 4

Opracowanie :

Architektura

Opracowanie:

mgr inż. Bernadeta Niedzielska

mgr inż. Bernadeta Niedzielska

Uprawn. budowl. do projektowania
w ograniczonym zakresie
w specjalności architektonicznej
nr ewid. MAP/0241/ZOOA/09

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02. 2023r.

KSIADZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

sierpień 2022

WOJEWÓDZKI URZĄD OCHRONY ZABYTKÓW
z/s w Przemysłu - DELEGATURA w Krośnie
załącznik do pisma - postanowienia - decyzji
znak: KR-12N.5142.299.2022.441
24 PAŹ. 2022
data podpis

Spis treści

I. Dane ogólne:	3
1. Inwestor.....	3
2. Dane formalno- prawne	3
3. Cel opracowania.....	3
4. Część rysunkowa.....	3
II. Opis do projektu zagospodarowania działki:	4
III. Opis techniczny.....	4
5. Dokumentacja fotograficzna obiektu kościoła - witraże.....	5
IV. Opis prac budowlanych.....	8
6. Stolarka okienna i drzwiowa.....	11
7. UWAGI;.....	11
8. Rysunki montażowe	13
nr 1- witraże stałe.....	13
nr 2 witraż z dolnym pakietem uchylnym (w jednej części okna).....	13
V. Plan BIOZ	14
Dokumenty formalno - prawne	20

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01. 02. 2023r.

KSIĄDZ PRGBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

I. Dane ogólne:

1. Inwestor

Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Mikołaja Bpa
38-451 Równe, ul. Długa 4

2. Dane formalno- prawne

- zlecenie Inwestora;
- wizja lokalna i oględziny stanu istniejącego elewacji budynku;
- Uzgodnienia z Inwestorem;
- Polskie Normy i współczesna wiedza techniczna;

3. Cel opracowania

Celem niniejszego opracowania jest umożliwienie Inwestorowi wykonanie robót budowlanych związanych z remontem zabytkowego kościoła w zakresie:

- zabezpieczenia witraży kościelnych pakietami szybowymi od strony zewnętrznej.

4. Część rysunkowa

1. Mapa zasadnicza
2. Rzut kościoła - rysunek poglądowy

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

II. Opis do projektu zagospodarowania działki:

1. Istniejący stan zagospodarowania :

Działka nr 2618 w m. Równe gm. Dukla zabudowana jest murowanym budynkiem kościoła położona w zachodniej części wsi, przy ul. Długiej..

Kościół jest skierowany prezbiterium w kierunku wschodnim. Położony na wzniesieniu (ok.3 m), w odniesieniu do drogi powiatowej. Kościół jest nieogrodzony, chodniki wokół kościoła wykonane z betonu. Dojście i dojazd do kościoła od strony drogi wojewódzkiej prowadzącej z Rzeszowa w kierunku granicy państwa w Barwinku.

2. Teren działki zabudowanej budynkiem kościoła wraz z samym obiektem kościoła zostały wpisane do rejestru zabytków województwa podkarpackiego pod nr A - 1464 z dnia 21 kwietnia 2017 r.

III. Opis techniczny

Opis stanu istniejącego :

Kościół parafialny pw. św. Mikołaja bpa w Równem został wybudowany w 1902 roku na podstawie projektu wykonanego w 1889 roku przez architekta Sławomira Odrzywolskiego. Wzniesiony w stylu neogotyku nadwiślańskiego z użyciem cegły, kamienia. Powstał w miejscu rozebranego drewnianego kościoła gotyckiego z 1406 r.

Budowla położona na jednonawowym rzucie o prostokątnej czteroprzęsłowej nawie i nieco węższym dwuprzęsłowym prezbiterium zakończonym trójboczną absydą. Z obydwu stron prezbiterium dostawione są zakrystie na rzucie prostokątów. Kościół charakteryzuje się posiadając po obwodzie wykonane oszkarpowania dwustopniowymi przyporami.

Dach nawy i prezbiterium dwuspadowy, w kalenicy oddzielony od siebie szczytem schodkowym .

Na dachu wyraźnie charakteryzuje się strzelista sygnaturka o ośmiobocznym obrysie z ażurową latarnią i stożkowym hełmem. Dach prezbiterium w części absydialnej przechodzi w dach trójspadowy. Dwukondygnacyjny hełm wieży w formie ostrosłupa czworokątnego w zwieńczeniu umiejscowiony krzyż na kuli.

Elewacje kościoła w stylu ceglano - kamiennym wzbogacone tynkowanymi elementami w tym portalami kamiennymi, rzeźby przy elewacji frontowej. Elewacje nawy i prezbiterium wieńczy profilowany gzyms koronujący. Cokół kamienny . Od strony północnej i południowej oraz wschodniej w częściach górnych ścian elewacyjnych umieszczone okna witraży w formie prostokątów zakończonych łukami strzelistymi wraz z częściami witraży w formie koła. Witraże przedstawiające postacie biblijne i świętych. Pozostałe okna dzielone w

elementach dwu lub trzy częściowym, w formie prostokątów wykonanych z szyb zbrojonych lub matowych.

5. Dokumentacja fotograficzna obiektu kościoła - witraże

Elewacja zachodnia kościoła - frontowa

Stan techniczny - dok. fotograficzna stan witraży patrząc od strony prawej

witraż pierwszy - do remontu

szyby zewnętrzne do wymiany na pakiety szybowe

witraż drugi - do remontu

szyby zewnętrzne do wymiany na pakiety szybowe

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01. 02. 2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

witraż trzeci - pakiety sztywne wymienione w latach wcześniejszych

Pozostała stolarka okienna od strony południowej w części zakrystii bocznej

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02. 2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Grzegorz Kisiel
Wojciech Kisiel

Elewacja od strony wschodniej - okna zewnętrzne zabezpieczające witraże prezbiterium kościoła

Elewacja kościoła (prezbiterium) od strony wschodniej

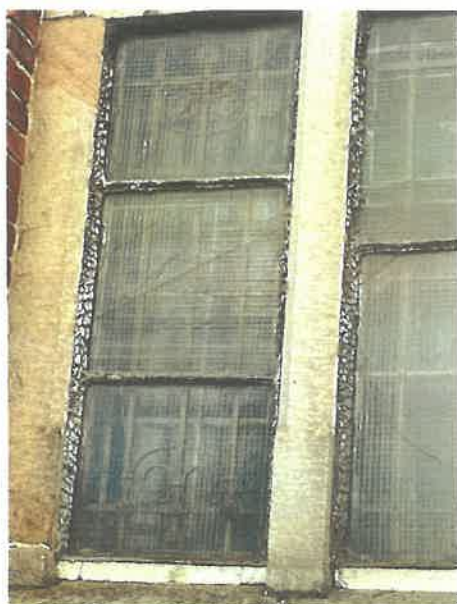

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Elewacja od strony północnej .

IV. Opis prac budowlanych

Planowany zakres prac dotyczy wykonania zabezpieczeń witraży oraz stolarki okiennej od strony zewnętrznej kościoła, polegającej na demontażu szyb zewnętrznych i ponownym montażu w tym miejscu pakietów szybowych zewnętrznych zabezpieczających witraże.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**
01. 02. 2023r
KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Wnioski z dokonanej wizji:

Przeprowadzona ocena techniczna stanu obecnych szyb zabezpieczających witraże, przedstawia liczne pęknięcia szyb zbrojonych, wykruszenia zaprawy przy połączeniu ze ścianą konstrukcyjną jak i również skorodowania stali stanowiącej konstrukcję dla przestrzeni witraży. Pakiety szybowe zewnętrzne nie są w trwały sposób połączone z witrażami. Pomiędzy nimi jest wykonana pustka tworząca przestrzeń izolacyjną.

Podczas prowadzonych prac nie zachodzi konieczność demontażu witraży lub ich elementów. Przy wykonywaniu prac wymiany szyb zewnętrznych zabezpieczających witraże na pakiety szybowe w pozostałej przestrzeni okiennej witraży znajdują się również elementy tynków, oraz kamienne które również zostaną zabezpieczone w sposób zgodny ze sztuką budowlaną i konserwatorską.

Zdjęcia nr 1 i 2,3i 4 przedstawiają stan witraży

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM
01.02.2023r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
Grzegorz Kisiel
Wojciech Kisiel

Zalecenia i prace naprawcze:

Na podstawie przeprowadzonych oględzin technicznych – przedmiotowe szyby zewnętrzne należy wymienić na nowe zgodnie z obowiązującymi normami tj. PN-EN 1991-1-3, PN-EN 1991-1-4.

1. Zdemontować drewniane elementy drewnianej okładziny wewnątrz kościoła.

2. W obecnej sytuacji zaleca się w pierwszej kolejności przeprowadzenie prac związanych z wykonaniem izolacji poziomej metodą iniekcji poprzez zastosowanie „przepony przeciwwilgociowej”.

- Prace naprawcze przy części ceglanej:

Stare zaprawy były przygotowywane głównie w oparciu o wapno z dodatkami – i w wielu miejscach zarówno cegła jak i zaprawy będą miały wysoką nasiąkliwość przy stosunkowo niedużej wytrzymałości mechanicznej i właśnie do tych parametrów należy dostosować większość zapraw, aby uniknąć późniejszych zniszczeń i spękań cegieł wraz z wykwitami.

- Czyszczenie przy użyciu wody pod ciśnieniem, przy wcześniejszym jednokrotnym nałożeniu preparatu Fassadenreiniger-Paste firmy Remmers,
- Do naprawy spoin należy użyć spoin wapiennych– gotowej mieszanki wapiennej- głównie do prac murarskich, o bardzo niskiej alkaliczności (praktycznie brak ryzyka wprowadzenia soli w mur), lub materiału o podobnych właściwościach, małym skurczu i dużej zdolności zatrzymywania wody zarobowej – cecha potrzebna przy nasiąkliwych ceglach. Wytrzymałość ok. 6MPa.
- Cegły i elementy ceramiczne do uzupełnień stosować dobrane do istniejących pod względem właściwości wytrzymałościowych, koloru i spieku. Stosowane cegły winny spełniać wymogi normy PN-73/B-12011.

Podczas prac związanych z czyszczeniem elementów części ceglanej należy:

- zachować istniejącą patynę, która w sposób naturalny chroni istniejący budulec.
- w przypadku uzupełniania budulca należy wbudowywane elementy dobrać tak aby nowy materiał w sposób maksymalny nawiązywał do oryginału biorąc pod uwagę: wielkość, sposób ułożenia oraz kolorystykę cegły która obecnie jest zastosowana na elewacji w kolorze czerwonym i białym).

Po zakończeniu prac należy dodatkowo zabezpieczyć całą elewację budynku wraz ze wszystkimi ozdobnymi detalami architektonicznymi środkami hydrofobowymi.

Po wykonaniu prac uporządkowanie otoczenia obiektu.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023 r.
KSIĄDZ PŁK. BOSZCZ
Wojciech Kisiel

Technologia renowacji tynków w ścianach szczytowych elewacji:

Zakres prac dotyczy wyłącznie partii tynku uszkodzonego.

Uszkodzone tynki oraz wyprawy tynkarskie należy usunąć poprzez skucie. Na dokładnie oczyszczonych ścianach ceglanych pogłębić spoiny do głębokości ok. 2-3 cm. Odsłonięte osłabione cegły wymagają wzmocnienia przed nałożeniem kolejnych nowych warstw tynkarskich. Wzmacnianie podłoża można przeprowadzić:

- StoPrim Grundex – rozpuszczalnikowy preparat na bazie poliakrylanów w rozcieńczalniku organicznym; bardzo dobra penetracja i wzmocnienie podłoża (wszelkie tynki i cegły). Należy zwrócić uwagę by preparat wzmacniający nie hydrofobizował podłoża, dlatego zaleca się rozcieńczyć StoPrim Grundex preparatem StoFluid AF w proporcji 1:1, lub 1:2. Rozcieńczony preparat, roztwór nie hydrofobizuje powierzchni podczas gruntowania.
- StoPrim Fungal – specjalistyczny preparat usuwający zniszczenia biologiczne i dezynfekujący podłoże. Należy zastosować go w miejscach zaatakowanych przez grzyby i glony.

Uszkodzone tynki wewnętrzne przy szpaletach zewnętrznych

UWAGA : Grubość warstw tynku dobrać zależnie od stopnia zasolenia ściany- można zastosować materiały o podobnych właściwościach.

6. Stolarka okienna i drzwiowa

Witraże, ze względu na duże ubytki w kitach przyszybowych należy sprawdzić pod kątem przeszklenia. Przed przystąpieniem do prac dokonać dokumentację fotograficzną istniejącego stanu.

- Dokonać przeglądu spoin i uzupełniać je zaprawą o zbliżonych parametrach fizykochemicznych zaleca się użycie zaprawy Historic Verfullmörtel lub równoważnej.
- Używać odkurzacza przy oczyszczaniu i używać tylko miękkich pędzli . Przemyć witraż wodą destylowaną.
- Pakiety szybowe zewnętrzne wykonać jako dwuszybowe, z ciepłą ramką , szpros obustronny.
W załączeniu rysunki montażowe- stolarki.

7. UWAGI;

- Czyszczenie i konserwacja elewacji oraz montaż pakietów szybowych zewnętrznych witraży powinna być dokonana przez konserwatora dzieł sztuki lub pod jego nadzorem, który powinien być zgłoszony i zaakceptowany przez oddział Delegatury Konserwatora Zabytków w Krośnie. Należy również powiadomić o terminie rozpoczęcia i zakończenia prac celem odbioru i sprawowania nadzoru oraz konsultowania prowadzonych prac w tym również zatwierdzonej dokumentacji.

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2023r.

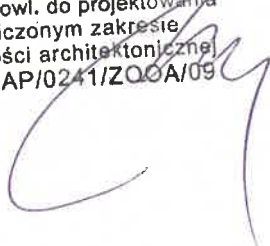
KSIĄDZ PIOTR BOSZCZ
L. Wojciech Kiciel
Wojciech Kiciel

- Materiały budowlane winny spełniać normy i atesty techniczne wymagane do celów budowlanych. Roboty budowlane i rzemieślnicze wykonać zgodnie z zasadami sztuki budowlanej oraz obowiązującymi przepisami i normami .
Wszystkie roboty budowlane winny być prowadzone pod nadzorem osoby posiadającej wymagane kwalifikacje zawodowe.
Instalacje należy wykonać przez koncesjonowane przedsiębiorstwa specjalistyczne .

Remont obiektu można rozpocząć po uzyskaniu niezbędnych zezwoleń.

Opracowanie :

mgr inż. Bernadeta Niedzielska
Uprawn. budowl. do projektowania
w ograniczonym zakresie
w specjalności architektonicznej
nr ewid. MAP/0241/ZOOA/09

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r

KSIĄDZ PR. BOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

8. Rysunki montażowe
nr 1- witraże stałe
nr 2 witraż z dolnym pakietem uchylnym (w jednej części okna)

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

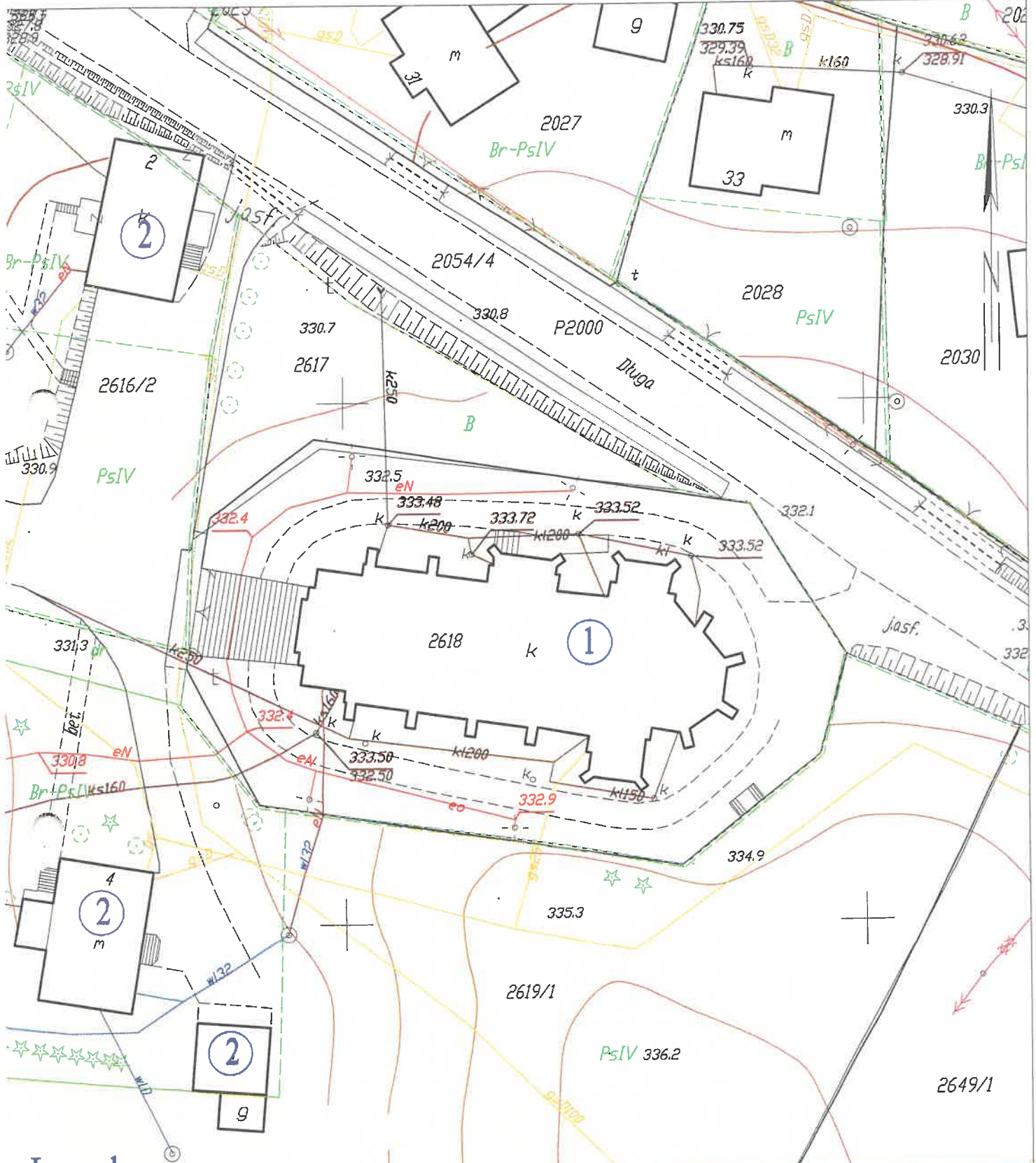
01.02. 2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

**ZGODNOŚĆ
ORYGINAŁEM**
01.01.2023r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel

KOPIA MAPY ZASADNICZEJ
Sektory mapy: 7.115.27.23.3.2; 7.115.27.23.1.4
obr. Równe 0015; dz. 2618

SKALA 1:500

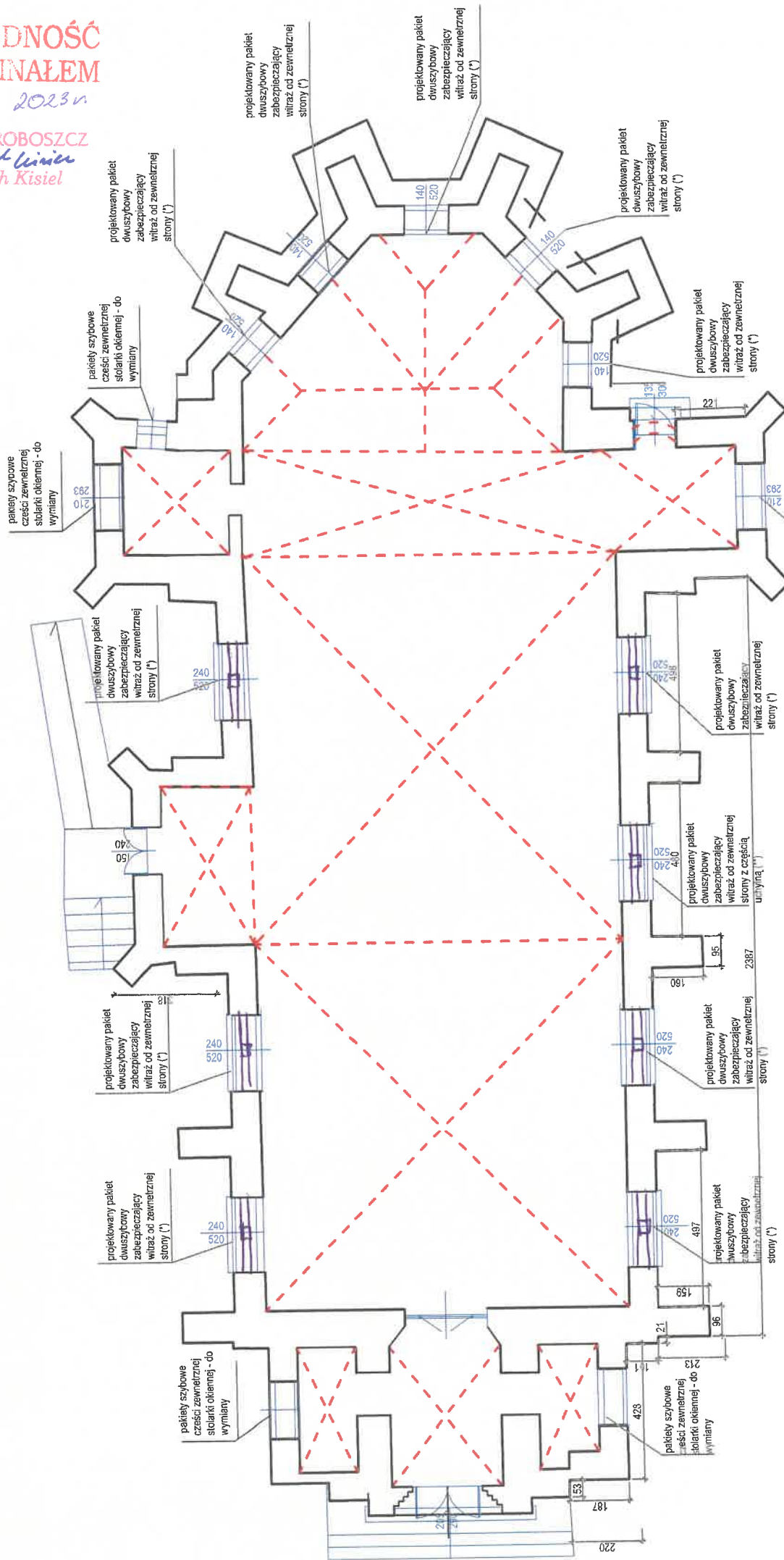
Legenda :
1. kościół
2. istn. zabudowa

Temat: Remont parafialnego kościoła pw. Św. Mikołaja Bpa	Data : 06. 2022 rok
Inwestor: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Mikołaja Bpa 38/451 Równe, ul. Długa 4	
Adres-inwestycji: m. Równe, działka nr 2618	
opr. nr ewid. MP-0875 Opracowanie: mgr inż. Bernadeta Niedzielska	Nazwa rysunku Projekt zagospodarowania terenu
opr. nr ewid. MAP/RO/0556/09	Branża: Architektoniczna
	SKALA 1:500
	NR.RYS 2.

ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

01.02.2023r

KSIAŻKI PROBOSZCZ
h. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Data : sierpień 2022 rok	SKAA
NR-RYS 2	
Temat : Remont parafialnego kościoła pw. Sw. Mikołaja Bpa	
Inwestor : Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Mikołaja Bpa	
Adres inwestycji : m. Równe, działka nr 2618	
Projektował : <i>[Signature]</i>	
Opracowanie : mgr inż. Bernadeta <i>[Signature]</i>	
Adres : ul. św. Mikołaja 10, 2618 Równe	

pakiet szybowy część zewnętrznej stolarki okiennej - do wymiany

Legenda:
(*) - pakiet szybowe, dwuszybowe, podział poziomy pakietów zabezpieczających dostosowany do istniejącego podziału witraży.
(**) - pakiet szybowe stałe wraz z jedną częścią pakietu szybowego uchylonego w dolnej części witraża. System otwarcia dostosowany do istniejącego, z ręcznym sterowaniem od wewnątrz kościoła. Pakiety

LD:
1

Konstrukcja:

Poz. 1 AS 52 - okna i witrażowe drzwiowe (B=980, H=4 416)

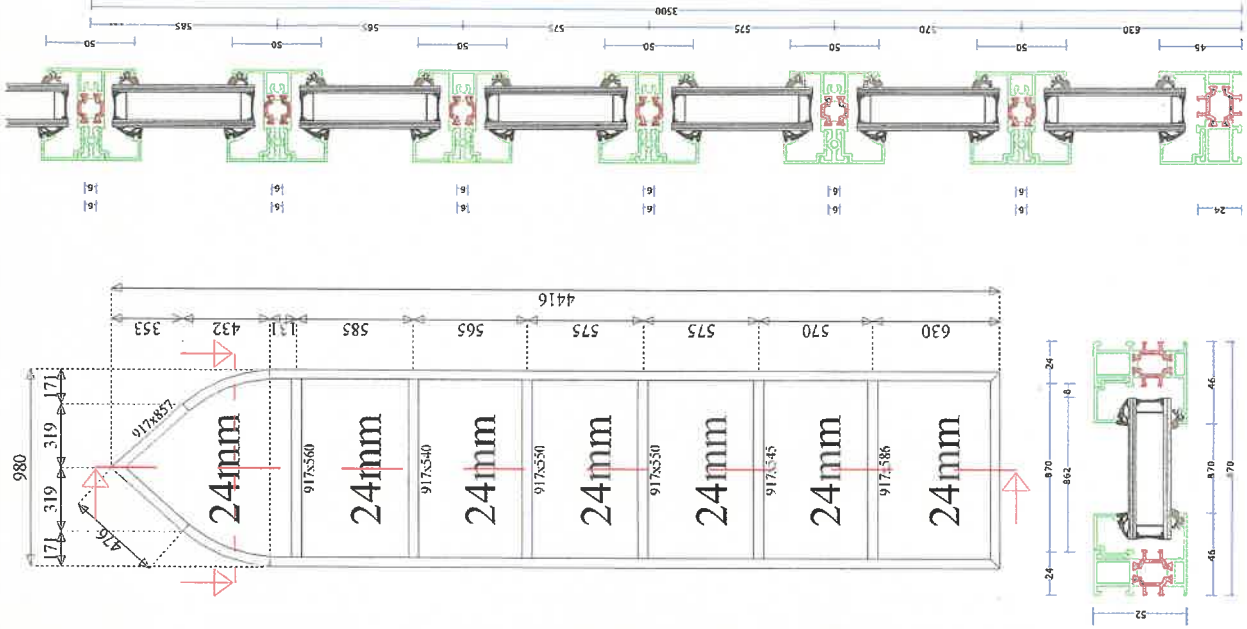
Ilość:
2

Opis:

Kolor profili: Aluron Color Collection 2
10/AR-RAL8019-MAT
Kolor okuć: Aluron Color Collection 2
10/AR-RAL8019-MAT
Wypełnienia: 24mm
Uwagi produkcyjne:

Widok:

Widok od zewnątrz

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

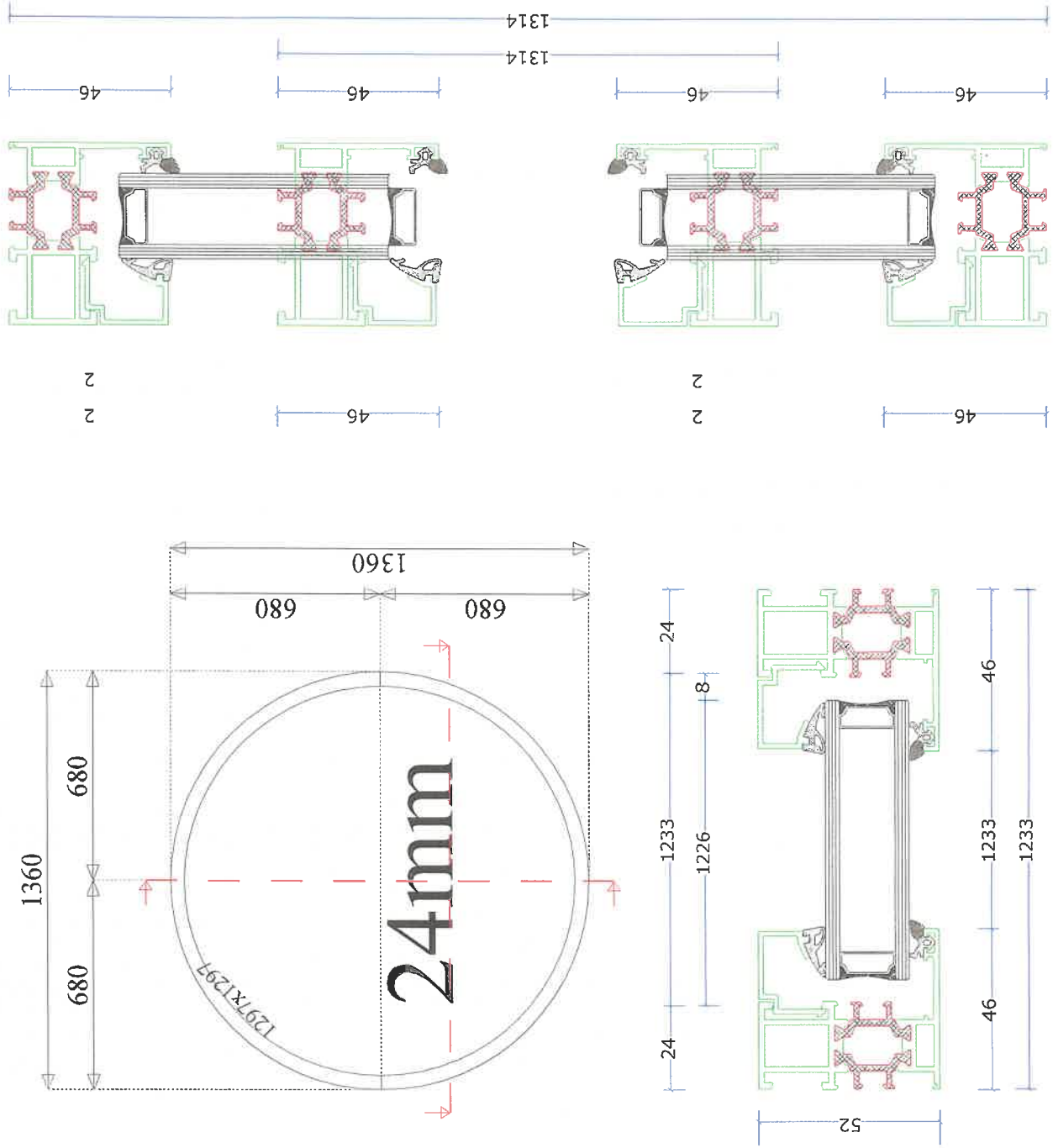
KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Dariusz Kamiński
Wojciech Kisiel

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Leopold Kisiel
Wojciech Kisiel

2022-09-16

Lp.:
2

Konstrukcja:

Poz. 2 AS 52 - okna i
witrażowe drzwiowe
(B=1 360, H=1 360)

Ilość:
2

Opis:

Kolor profili: Aluron Color
Collection 2
10/AR-RAL8019-MAT
Kolor okuć: Aluron Color
Collection 2
10/AR-RAL8019-MAT
Wypełnienia: 24mm
Uwagi produkcyjne:

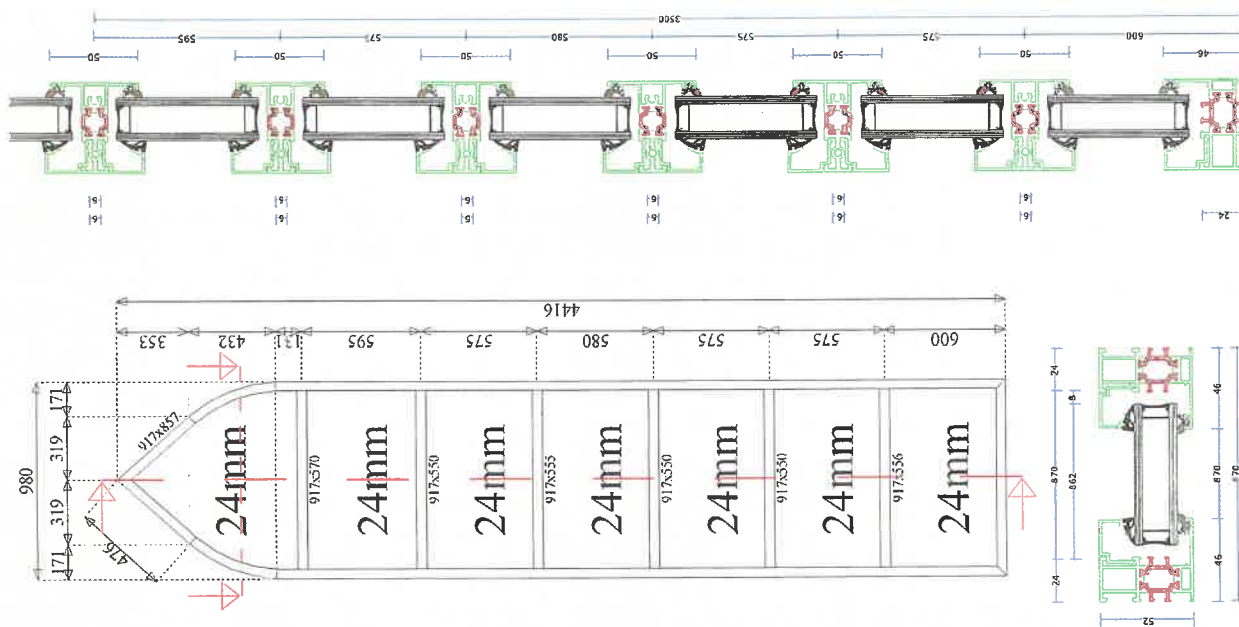
Widok:

Widok od zewnątrz

ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

01.02.2023

FIŚNADZ PROBOSZCZ
In. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Lp.:
3

Konstrukcja:

Poz. 3 AS 52 - okna i
witraży drzwiowe (B=980,
H=4 416)

Ilość:
2

Opis:

Kolor profili: Aluron Color
Collection 2
10/AR-RAL8019-MAT
Kolor okuć: Aluron Color
Collection 2
10/AR-RAL8019-MAT
Wypełnienia: 24mm
Uwagi produkcyjne:

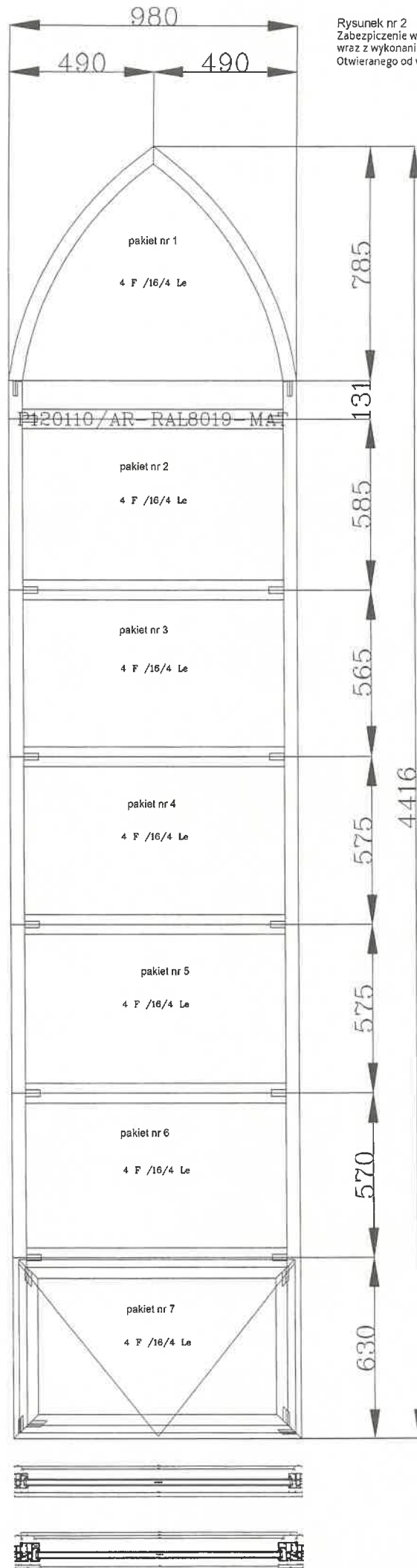
Widok:

Widok od zewnątrz

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023 r

SIADZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Rysunek nr 2
Zabezpieczenie witraży pakietem szybowym od zewnątrz o parametrach 4F/16/4 Le
wraz z wykonaniem dolnego uchylu pakietu szybowego oznaczonego jako pakiet nr 7.
Otwieranego od wewnątrz mechanizmem ręcznym.

V. Plan BIOZ

/na podstawie rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 23.06.2003 r./

Inwestor:

Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Mikołaja Bpa
38-451 Równe, ul. Długa 4

adres:

Kościół parafialny pw. św. Mikołaja Bpa w Równem
działka nr 2618 , gm. Dukla

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Równe: sierpień 2022 rok

mgr inż. Bernadeta Niedzielska
Uprawn. budowl. do projektowania
w ograniczonym zakresie
w specjalności architektonicznej
nr ewid. MAP/0241/ZOQA/09

Spis treści:

1. Informacje ogólne.
2. Zakres robót dla całego zamierzenia budowlanego.
3. Elementy zagospodarowania terenu , które mogą stwarzać zagrożenie bezpieczeństwa i zdrowia ludzi.
4. Przewidywane zagrożenia występujące podczas realizacji robót budowlanych z określeniem skali i rodzaju zagrożeń oraz miejsce i czas ich wystąpienia.
5. Sposoby prowadzenia instruktażu pracowników przed przystąpieniem do realizacji robót szczególnie niebezpiecznych.
6. Wykaz środków technicznych i organizacyjnych Zapobiegającym niebezpieczeństwom wynikającym z wykonywania robót budowlanych.

1. Informacje ogólne.

Adres inwestycji;

kościół parafialny pw. św. Mikołaja Bpa w Równem

2. Zakres robót budowlanych dla całego zamierzenia budowlanego.

1. Wykonanie rusztowania
2. wymiana szyb zewnętrznych zabezpieczających witraże wraz z konserwacją przylegających elementów wątku ceglanoego oraz kamiennego i tynku.

3. Elementy zagospodarowania terenu , które mogą stwarzać zagrożenie bezpieczeństwa i zdrowia ludzi.

Zagospodarowanie terenu budowy wykonuje się przed rozpoczęciem robót budowlanych, co najmniej w zakresie:

- ogrodzenia terenu i wyznaczenia stref niebezpiecznych,
- b) wykonania dróg, wyjść i przejść dla pieszych,
- c) urządzenia pomieszczeń higieniczno-sanitarnych i socjalnych,
- d) zapewnienia oświetlenia naturalnego i sztucznego,
- f) zapewnienia łączności telefonicznej,
- g) urządzenia składowisk materiałów i wyrobów.

Teren budowy lub robót powinien być w miarę potrzeby ogrodzony lub skutecznie zabezpieczony przed osobami postronnymi. Wysokość ogrodzenia powinna wynosić co najmniej 1,5 m.

W ogrodzeniu placu budowy lub robót powinny być wykonane oddzielne bramy dla ruchu pieszego oraz pojazdów mechanicznych i maszyn budowlanych. Szerokość ciągu pieszego jednokierunkowego powinna wynosić co najmniej 0,75 m, a dwukierunkowego 1,20 m.

Dla pojazdów używanych w trakcie wykonywania robót budowlanych należy wyznaczyć miejsca postojowe na terenie budowy. Szerokość dróg komunikacyjnych na placu budowy lub robót powinna być dostosowana do używanych środków transportowych. Drogi i ciągi pieszego na placu budowy powinny być utrzymane we właściwym stanie technicznym. Nie wolno na nich składować materiałów, sprzętu lub innych przedmiotów.

Drugi komunikacyjne dla wózków i tacek oraz pochylnie, po których dokonuje się ręcznego przenoszenia ciężarów nie powinny mieć spadków większych niż 10%.

Przejścia i strefy niebezpieczne powinny być oświetlone i oznakowane znakami ostrzegawczymi lub znakami zakazu. Przejścia o pochyleniu większym niż 15 % należy zaopatrzyć w listwy umocowane poprzecznie, w odstępach nie mniejszych niż 0,40 m lub schody o szerokości nie mniejszej niż 0,75 m, zabezpieczone co najmniej z jednej strony balustradą. Balustrada składa się z deski krawężnikowej o wysokości 0,15 m i poręczy ochronnej umieszczonej na wysokości 1,10 m. Wolną przestrzeń pomiędzy deską krawężnikową a poręczą należy wypełnić w sposób zabezpieczający pracowników przed upadkiem.

Strefa niebezpieczna w której istnieje zagrożenie spadania z wysokości przedmiotów, powinna być ogrodzona balustradami i oznakowana w sposób uniemożliwiający dostęp osobom postronnym.

Strefa ta nie może wynosić mniej niż 1/10 wysokości, z której mogą spadać przedmioty, lecz nie mniej niż 6,0 m.

Przejścia, przejazdy i stanowiska pracy w strefie niebezpiecznej powinny być zabezpieczone daszkami ochronnymi.

Daszki ochronne powinny znajdować się na wysokości nie mniejszej niż 2,4 m nad terenem w najniższym miejscu i być nachylone pod kątem 45 w kierunku źródła zagrożenia.

Pokrycie daszków powinno być szczelne i odporne na przebicie przez spadające przedmioty. Używanie daszków ochronnych jako rusztowań lub miejsc składowania narzędzi, sprzętu, materiałów jest zabronione.

Instalacje rozdziału energii elektrycznej na terenie budowy powinny być zaprojektowane

i wykonane oraz utrzymywane i użytkowane w taki sposób, aby nie stanowiły zagrożenia pożarowego lub wybuchowego, lecz chroniły pracowników przed porażeniem prądem elektrycznym. Roboty związane z podłączeniem, sprawdzaniem, konserwacją i naprawą instalacji i urządzeń elektrycznych mogą być wykonywane wyłącznie przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia. Nie jest dopuszczalne sytuowanie stanowisk pracy, składowisk wyrobów i materiałów lub maszyn i urządzeń budowlanych bezpośrednio pod napowietrznymi liniami elektroenergetycznymi lub w odległości liczonej w poziomie od skrajnych przewodów, mniejszej niż:

- a) 3,0 m - dla linii o napięciu znamionowym nie przekraczającym 1 KV,
- b) 5,0 m - dla linii o napięciu znamionowym powyżej 1 KV, lecz nie przekraczającym 15KV,
- c) 10,0 m - dla linii o napięciu znamionowym powyżej 15 KV, lecz nie przekraczającym 30 KV,
- d) 15,0 m - dla linii o napięciu znamionowym powyżej 30 KV, lecz nie przekraczającym 110 KV,
- e) 30,0 m - dla linii o napięciu znamionowym powyżej 110 KV.

Koparki i inne urządzenia ruchome, które mogą zbliżyć się na niebezpieczną odległość do w/w napowietrznych lub kablowych linii elektroenergetycznych, powinny być wyposażone w sygnalizatory napięcia.

Rozdzielnice budowlane prądu elektrycznego znajdujące się na terenie budowy należy zabezpieczyć przed dostępem osób nieupoważnionych. Rozdzielnice powinny być

usytuowane

w odległości nie większej niż 50,0 m od odbiorników energii.

Na terenie budowy powinny być wyznaczone, utwardzone i odwodnione miejsca do składowania materiałów i wyrobów.

Składowiska materiałów, wyrobów i urządzeń technicznych należy wykonać w sposób wykluczający możliwość wywrócenia, zsunięcia, rozsunięcia się lub spadnięcia składowanych wyrobów i urządzeń.

Materiały drobnicowe powinny być ułożone w stosy o wysokości nie większej niż 2,0 m

a stosy materiałów workowanych ułożone w warstwach krzyżowo do wysokości nie przekraczającej 10 - warstw.

4. Przewidywane zagrożenia występujące podczas realizacji robót budowlanych z określeniem skali i rodzaju zagrożeń oraz miejsce i czas ich wystąpienia.

a/ Roboty ziemne; nie występują.

b/ Roboty budowlano – montażowe

Zagrożenia występujące przy wykonywaniu robót budowlano - montażowych:

- upadek pracownika z wysokości (brak zabezpieczenia obrysu stropu ; brak zabezpieczenia otworów technologicznych w powierzchni stropu; brak zabezpieczenia otworów prowadzących na płyty balkonowe);

Przebywanie osób na górnych płaszczyznach ścian, belek, słupów oraz na dwóch niższych kondygnacjach, znajdujących się bezpośrednio pod kondygnacją na której prowadzone są roboty montażowe, jest zabronione.

Punkty świetlne przy stanowiskach montażowych powinny być tak rozmieszczone, aby zapewniały równomierne oświetlenie, bez ostrych cieni i olśnień osób. Osoby przebywające na stanowiskach pracy, znajdujące się na wysokości co najmniej 1,0 m od poziomu podłogi lub ziemi, powinny być zabezpieczone balustradą przed upadkiem z wysokości.

Balustradami powinny być zabezpieczone:

- krawędzie stropów nie obudowanych ścianami zewnętrznymi,
- pozostawione otwory w ścianach (drzwiowe, balkonowe, szypów dźwigowych).

c/ Roboty wykończeniowe

Zagrożenia występujące przy wykonywaniu robót wykończeniowych:

- upadek pracownika z wysokości (brak balustrad ochronnych przy podestach roboczych, rusztowania; brak stosowania sprzętu chroniącego przed upadkiem z wysokości przy wykonywaniu robót związanych z montażem lub demontażem rusztowania),

- uderzenie spadającym przedmiotem osoby postronnej korzystającej z ciągu pieszego usytuowanego przy budowanym lub remontowanym obiekcie budowlanym (brak wygradzenia strefy niebezpiecznej).

Roboty wykończeniowe zewnętrzne (elewacja budynku) mogą być wykonywane przy użyciu ruchomych podestów roboczych oraz rusztowań posiadających stosowne dopuszczenie.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01. 08. 2022r

OSIADZ FROBOSZCZ
Wojciech Kisiel

Montaż rusztowań, ich eksploatacja i demontaż powinny być wykonane zgodnie z instrukcją producenta lub projektem indywidualnym. Osoby zatrudnione, przy montażu i demontażu rusztowań oraz monterzy podestów roboczych powinien posiadać wymagane uprawnienia. Osoby dokonujące montażu i demontażu rusztowań obowiązane są do stosowania urządzeń zabezpieczających przed upadkiem z wysokości.

Przed montażem i demontażem rusztowań należy wyznaczyć i wygrodzić strefę niebezpieczną.

Montaż rusztowań, ich eksploatacja i demontaż powinny być wykonane zgodnie z instrukcją producenta.

5. Sposoby prowadzenia instruktażu pracowników przed przystąpieniem do realizacji robót szczególnie niebezpiecznych.

Szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy dla pracowników zatrudnionych

na stanowiskach robotniczych, przeprowadza się jako:

- szkolenie wstępne,
- szkolenie okresowe.

Szkolenia te przeprowadzane są w oparciu o programy poszczególnych rodzajów szkolenia.

- Szkolenia wstępne ogólne („instruktaż ogólny”) przechodzą wszyscy nowo zatrudniani pracownicy przed opuszczeniem do wykonywania pracy. Obejmuje ono zapoznanie pracowników z podstawowymi przepisami bhp zawartymi w Kodeksie pracy, w układach zbiorowych pracy i regulaminach pracy, zasadami bhp obowiązującymi w danym zakładzie pracy oraz zasadami udzielania pierwszej pomocy.
- Przy wykonywaniu ścian; wszyscy pracownicy powinni być zapoznani z przepisami zawartymi w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 06.02.2003 r. W sprawie BHP przy wykonywaniu robót budowlanych; Dz. U. Nr 47 poz. 401 rozdział 8 – Rusztowania i ruchome podesty robocze, rozdział 9 –roboty na wysokościach, rozdział 12 –roboty murarskie i tynkarskie.

6. Wykaz środków technicznych i organizacyjnych zapobiegającym niebezpieczeństwom wynikającym z wykonywania robót budowlanych.

- Na pomieszczeniu socjalnym oznaczonym na planie terenu budowy (sporządzonym przez kierownika budowy) umieścić wykaz zawierający adresy i numery telefonów
 - najbliższego punktu lekarskiego
 - straży pożarnej
 - posterunku Policji.
- W pomieszczeniu socjalnym na planie budowy j. w umieścić punkty pierwszej pomocy obsługiwane przez wyszkolonych w tym zakresie pracowników.
- Telefon komórkowy umieścić w pomieszczeniu socjalnym oznaczonym na planie j.w.
- Kaski ochronne umieścić w pomieszczeniu socjalnym oznaczonym na planie j. w.
- Pasy i liny zabezpieczające przy pracach na wysokościach, umieścić w pomieszczeniu socjalnym oznaczonym na planie j. w.
- Ogrodzenie terenu budowy wykonać o wysokości min.=1,5m, oznaczyć na planie j.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**
01.02.2023r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel

w.

- Barierki wykonane z desek krawężnikowych szerokości 15cm, poręcze umieszczone na wysokości 1,1m, oraz deskowanie ażurowe pomiędzy poręczą a deską krawężnikową.
- Rozmieścić tablice ostrzegawcze.
- Zainstalować oświetlenie emitujące czerwone światło.
- Na terenie budowy za pomocą tablic informacyjnych wyznaczyć drogę ewakuacyjną i oznaczyć na planie j. w.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Dokumenty formalno - prawne

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH

Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem

opracował

Konserwator Dziej Sztuki
mgr Tomasz Głowacz

Tarnów, 14.09.2017

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Gr. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

REPRODUCED
FROM THE
ORIGINAL

Spis treści

Wstęp

1. Opis inwentaryzacyjny obiektu
2. Technika wykonania elewacji
3. Historia obiektu
4. Architekt Sławomir Odrzywolski
5. Stan zachowania i przyczyny zniszczeń obiektu
6. Program prac konserwatorskich
 - A. Wnioski i założenia konserwatorskie
 - B. Proponowane postępowanie konserwatorskie
 - wyprawy tynkarskie w blendach okiennych
 - elementy kamienne (rzeźby, płaskorzeźby, portale, okna, gzymsy, parapety itp.)
 - cokół
 - wątek ceglany
 - stolarka okienna i drzwiowa
 - witraże
7. Dokumentacja fotograficzna 30 zdjęć

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ

Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

SA ZUGBUND
KORREKTUR

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ

ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Wstęp¹

Wiek XIX i pierwsza połowa wieku XX to okres bardzo burzliwy i niestabilny w dziejach świata, ale w szczególności dla Polski, był okresem jednym z trudniejszych w dziejach naszego kraju. Wraz z pierwszym rozbiorem Polski, od 1772² roku Polska utraciła swoją suwerenność trwającą ponad sto lat, kiedy to w roku 1918 odzyskała niepodległość. Czasy rozbiorów i okupacji były trudne dla narodu polskiego, ale dzięki sile ducha oraz wiary w odzyskanie niepodległości nie pozwolili zapomnieć o patriotyzmie oraz o kulturze polskiej. Polacy na emigracji jak i na ziemiach okupowanych przez zaborców nie zrezygnowali ze swojej tożsamości i przez ponad sto lat kształtowali Polską tradycję, religię i kulturę, jednym z głównych jej nośników była sztuka, począwszy od literatury przez malarstwo, muzykę, teatr a kończąc na architekturze.

Architektura XIX i XX wieku charakteryzuje się użyciem wysokiej klasy materiałów, | z których powstawały niepowtarzalne detale architektoniczne oraz wyprawy tynkarskie, mowa tu m.in. o wysokohydraulicznym spoiwie znanym pod nazwą *cement naturalny* lub *romański*³, który w późniejszych czasach wyparty został przez znacznie tańszy cement portlandzki⁴. Cementy romańskie powstawały przez wypalenie naturalnie występujących złóż węgla wapnia, które zawierały wysoki procent gliny. Owe margle z uwagi na zawartość materiałów ilastych oraz węglanowych wymagały jedynie wyprażania w temperaturze spiekania (800-1200 ° C) po zmieleniu wypalano kamienie i otrzymywano spoiwo o znakomitej wytrzymałości mechanicznej i trwałości. Cementy romańskie zajmują miejsce pomiędzy wapnami hydraulicznymi oraz cementami portlandzkimi. Zasadniczą różnicą pomiędzy cementem romańskim a wapnem jest to,

- 1 Czasopismo techniczne, *Współczesny cement romański i jego właściwości*", wydawnictwo Politechniki krakowskiej, 2-B/ 2009
- 2 31 lipca 1772 r. Tarnów jako jedno z pierwszych miast został przyłączony do Cesarstwa Austriackiego, miasto na 146 lata popadło w niewolę, by następnie jako pierwsze z pod niej się wyzwolić.
- 3 Współczesna definicja romańskich cementów według normy austriackiej z 1878 roku: „*Romacementy są to wyroby z gliniastych margłów wapiennych- otrzymane przez wypalenie w temperaturze poniżej temp. Zeszklenia, które przez zwilżenie nie gaszą się, zatem dopiero przez mechaniczne rozdrobnienie muszą być na mączkę zamienione*”. Źródło, zeszyt % serii Projekt UE ROCEM, www.heritage.xtd.pl
- 4 Cement portlandzki z uwagi na zawartość soli, nie powinien być stosowany w pracach budowlano-konserwatorskich.

PROVINCIAL
LIBRARY

1912

że cementy romańskie nie zawierają wolnego wapna dlatego nie wymagają gaszenia, natomiast od cementów portlandzkich odróżnia je skład chemiczny wynikający ze znacznie niższej temperatury wypału. Cement romański charakteryzuje krótki czas wiązania oraz minimalny skurcz, dlatego był bardzo popularny do wykonywania odlewów sztukaterii i detali architektonicznych, oprócz pięknej faktury cementy romańskie posiadały ciepły kolor, w zależności od domieszek kolor zmieniał się od żółtego do brązowego. Sztukaterie *romańskie* są bardzo trwałe, widoczne drobne rysy powierzchniowe, tworzące nieregularną siatkę spękań są charakterystyczne dla wypraw wykonanych z cementu romańskiego. Owe rysy są wynikiem skurczu przy schnięciu i zazwyczaj nie stanowią o wytrzymałości materiału, można śmiało przyjąć że są cechą charakterystyczną tynków i wyrobów romańskich.

Z uwagi na brak wiedzy obiekty, których elementy wykonano z cementu romańskiego zazwyczaj odnawiane były w sposób mało profesjonalny. Dzięki międzynarodowemu i interdyscyplinarnemu projektowi Rocem – *Cement romański do właściwej konserwacji zabytków architektury*, który rozpoczął się w 2003 roku, przywrócona została świadomość konserwatorska. Celem projektu było przebadanie zabytkowych wypraw elewacyjnych z cementów romańskich oraz przywrócenie tego historycznego materiału i technologii praktyce konserwatorskiej. Głównymi zaletami współczesnych wypraw romańskich są⁵:

- autentyczność z materiałem pierwotnym, historycznym
- kolejne naturalne spoiwo o zmiennej hydrauliczności, dostępne w pracach konserwatorskich (wapno, wapno hydrauliczne, cement naturalny)
- są spoiwami uniwersalnymi, pozwalają wykonać profile ciągnione, odlewy detali architektonicznych jak i tynków wielowarstwowych
- są materiałem czystym, nie zawiera soli!
- posiadają niewielki skurcz, dzięki czemu mogą być nakładane w grubych warstwach
- dzięki wysokiej porowatości oraz wysokiej wytrzymałości zaprawy o spoiwie cementu romańskiego zapewniają dobry transport wody oraz pary wodnej
- znakomicie imitują kamień

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

AMERICAN
LIBRARY

1914

1. Opis inwentaryzacyjny obiektu

Nazwa obiektu: Kościół Parafialny p.w. Św. Mikołaja w Równem. Kościół rzymskokatolicki archidiecezji przemyskiej z dekanatem w Miejscu Piastowskim.

Czas powstania: 1905 rok.

Architekt/projektant: obiekt zaprojektował krakowski architekt Sławomir Odrzywolski w 1899 roku.

Styl: neogotycki.

Usytuowanie: Kościół orientowany; częścią ołtarzową zwrócony na wschód.

Adres: ul. Długa 4, 38-451 Równe, gmina Dukla, woj. podkarpackie.

Material: ściany murowane z cegły na zaprawie cementowo-wapiennej, detale architektoniczne kamienne (piaskowiec), więźba dachowa drewniana, dach kryty blachą.

Instalacje wewnątrz budynku: Sieć wodno-kanalizacyjna, ogrzewanie centralne

Informacje dodatkowe: Zabytkowa wieża i kościelny strych są chronionym stanowiskiem dla ginącego gatunku nietoperzy.

Opis:

Układ przestrzenny

Obiekt murowany na planie prostokąta o układzie salowym (jednonawowym) przekryty dwuspadowym dachem z wieżą na sygnaturkę. Od wschodu nawa główna połączona z prezbiterium zbudowanym na planie ośmioboku. Wysokość ścian prezbiterium jest równa wysokości ścian nawy, co podkreśla wspólny gzyms ceglany, opasujący oba elementy na tym samym poziomie. Od strony zachodniej do nawy przylega wysoka wieża, zbudowana na planie kwadratu z pojedynczą klatką schodową biegnącą pośrodku.

Kościół otrzymał zwartą bryłę. Jednonawowe założenie na planie prostokąta czytelne jest również z zewnątrz. Bryła budynku urozmaicona jest przyporami, widocznymi wyraźnie na zewnątrz. Szkarpy podpierają mur pomiędzy oknami, wprowadzając rytm w bryle obiektu. Czteroprzęsłowa nawa została podzielona w poziomie pojedynczym rzędem wielkich, ostrołukowych okien. Ściany wschodnia i zachodnia, wyznaczające granice nawy, zostały znacznie wyciągnięte poza kontur dachu, tworząc mocno rozrzeźbione szczyty w formie schodkowań.

Bryła masywu wieżowego

Od strony wschodniej do nawy przylega strzelista wieża wzniesiona na planie kwadratu.

ANDERSON &
SOUTHWELL

1000 Broadway
New York, N.Y.

W ścianach bocznych umieszczono trzy rzędy okien: najniżej znajdują się niewielkie okna zbliżone kształtem do kwadratu, środkowe to wysokie okna zakończone ostrołukowo, a ponad nimi znajdują się nieduże czterodzielne, poziome okienka. Na około 2/3 wysokości, ponad szerokim gzymsem z rzygaczami na narożach, wieża przechodzi w stopniowo zwężający się hełm w formie iglicy pokryty blachą, zwieńczony dekoracyjnym krzyżem.

Po bokach przylegają do wieży dwa pomieszczenia na planie prostokąta, symetryczne względem siebie, ujęte w dwie przypory, posiadające własne daszki przekryte blachą oraz samodzielne, niewielkie okna. Na narożach pod daszkami po jednym kamiennym gargulcu przedstawiającym gryfa. Wewnątrz wieży znajduje się niewielka przestrzeń przeznaczona na mechanizm dzwonów. W zachodniej ścianie masywu wieżowego znajduje się ostrołukowy portal, będący głównym wejściem do kościoła. Jest on zwieńczony ceglana wimpergą i ukoronowany kwiatonem. Wimpergę stanowi płaskorzeźba ukazująca św. Mikołaja biskupa w otoczeniu modlących się aniołów, dzieci i wiernych; poniżej w płycie z piaskowca kuty wklęsło tekst „PÓJDZCIE! POKŁOŃMY SIĘ PANU KTÓRY NAS STWORZYŁ” oraz kuty wypukło krzyż grecki. Nad portalem, na wysokości kwiatonu, znajduje się okrągłe okno.

Bryła prezbiterium

Prezbiterium wysokością ścian dorównuje nawie, dzięki temu wnętrze kościoła stanowi jedność. Efekt ten nie jest wyraźnie widoczny z zewnątrz, ponieważ prezbiterium mocno oddziela od bryły nawy schodkowy szczyt, znacznie wyższy od samego prezbiterium. Chór przekryty jest sklepieniem krzyżowo – żebrowym i nad nim stożkowym, półokrągłym dachem. Do prezbiterium przylegają dwie, symetryczne kaplice przekryte własnymi, dwuspadowymi daszkami zwieńczonymi kwiatonami. We frontowych ścianach kapliczek znajdują się tynkowane przestrzenie zawierające wąskie okienka doświetlające pomieszczenie. Obie kapliczki pełnią funkcję zakrystii. Bardzo podobne, nieco większe kapliczki przylegają do boków nawy głównej; po jednej na każdą z dwóch ścian bocznych.

Elewacje

Elewacje kościoła mają charakter neogotycki. Cokół wykonany został z dużych kamieni granitowych, a główna część elewacji wymurowana została z cegły licowej. Chara ter neogotycki widoczny jest głównie w ścianach północnej i południowej, w przestrzeni nawy głównej i w prezbiterium. Elewacje te są poprzerywane dużymi oknami, gdzie sklepienie okien ma charakter ostrołukowy, a ściany podparte są przyporami umieszczonymi w rytmicznym porządku.

Na elewacjach – południowej i północnej – dobrze widoczny jest podział nawy głównej na cztery przęsła, gdzie każde przęsło oddzielone jest od sąsiedniego przyporą. Ściana nawy zwieńczona

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM
01.02.2023r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

STANDARD
CORPORATION

została koronującym gzymsem, wymodelowanym z cegły. Natomiast ściany szczytowe nawy głównej z obu stron zostały wysunięte ponad dach i zakończone rozrzeźbionymi, szczytami ceglany, o charakterze schodkowym. Przy każdym narożniku prezbiterium umieszczona jest przypora, a ściany przeprute są jednym rzędem dużych okien zakończonych ostrołukowo.

Wnętrze

Wejście do kościoła prowadzi przez prostokątną kruchtę, będącą podstawą wieży. Jest ona dość surowa w swoim estetycznym wyrazie. Ostrołukowy otwór drzwiowy prowadzi do głównej przestrzeni kościoła, czyli neogotyckiej nawy głównej sklepionej krzyżowo-żebrowo.

Historia: Dokładny czas powstania parafii w Równem nie jest znany. 25 stycznia 1352 r. król Kazimierz Wielki wydał w Sanoku dyplom i pozwolił Dytmarowi, mieszczaninowi Sanoka, założyć wieś na prawie niemieckim i nazwać ją Równem. W akcie lokacyjnym król nakazał, że „*Soltys otrzymać ma 3 łany, kościół – 1 łan*”, co oznaczałoby, że parafia powstała w ciągu kilku kolejnych lat od wydania dokumentu.

W 1384 r. wieś Równem przeszła w posiadanie biskupów przemyskich, jako uposażenie biskupstwa, na mocy przywileju wydanego 3 kwietnia tegoż roku przez Marię, królową węgierską.

Według danych historycznych, w roku 1406 został wzniesiony pierwszy kościół pod wezwaniem św. Mikołaja biskupa. Był to kościół wykonany z drewna na murowanych fundamentach. Poświęcony został w roku 1546 przez biskupa przemyskiego Jana Dziaduskiego.

Pod koniec XVII wieku parafia liczyła około 150 osób. Do roku 1798 parafia należała do dekanatu krośnieńskiego, potem zaś do dekanatu rymanowskiego. W roku 1820 kościół został odnowiony przez biskupa Gołoszowskiego, a rok później odmalowany. Dzięki tym zabiegom przetrwał aż do 1890 roku. Według spisu Równem miało wówczas 192 domy i około 1100 mieszkańców. Wysłuzoną świątynię z drewna rozebrano w 1902 roku.

Staraniem ks. Ludwika Łabudy na miejscu pierwszego kościoła wybudowano w 1905 r. nowy kościół w stylu neogotyckim, z wieżą i sygnaturką oraz witrażami. Obiekt zaprojektował krakowski architekt Sławomir Odrzywolski w 1899 r. Konsekracja kościoła pod przewodnictwem świętego dziś biskupa, Józefa Sebastiana Pelczara, odbyła się w roku 1909 pod poprzednim wezwaniem – św. Mikołaja.

Działania obu wojen światowych raczej ominęły budynek kościoła, powodując jedynie lekkie zniszczenia oraz drobne uszkodzenia. W 1950 roku staraniem ks. Józefa Rożka, kościół został wewnątrz wymalowany przez malarza Stanisława Jakubczyka rodem z pobliskiej Lubatowej, znanego mistrza w tej dziedzinie.

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM
01.02.2023 r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

...

...

ORIGINAL
RECORDED

...

Do rzeczy zabytkowych, godnych podkreślenia należy tu zaliczyć: kropielnicę z roku 1846, piękne witraże oraz dzwon.

Do czasów I wojny światowej w dzwonnicy znajdowały się trzy dzwony, jednakże dwa z nich zostały zabrane przez Niemców na przetop. Największy z owych trzech dzwonów, pod nazwą „Mikołaj” został wcześniej zamurowany w ścianę na strychu kościoła i w ten sposób ukryty zdołał się uratować.

W ostatnich latach z inicjatywy parafian, została gruntownie wyremontowana dawana „Organistówka”, w której znajduje się Salka Katechetyczna oraz część mieszkalna.

Z inicjatywy księdza Mariana Szumigraja i ówczesnej Rady Parafialnej w 2011 roku, została podjęta decyzja odnowienia polichromii w prezbiterium Kościoła. Rozpoczęte prace, z powodzeniem kontynuował, obecny ksiądz Proboszcz Wojciech Kisiel. Renowacja polichromii została zakończona w październiku 2011 roku.

W parafii, liczącej niespełna dwa tysiące wiernych, szczególnym kultem cieszy się Matka Boża z Góry Karmel – widoczna w głównym witrażu. Z lewej strony znajduje się św. Józef, z prawej zaś patron świątyni – św. Mikołaj.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023v

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

2. Technika wykonania elewacji

Kościół parafialny pod wezwaniem św. Mikołaja w Równem jest monumentalną budowlą wzniesioną w stylu neogotyckim, murowany z cegły czerwonej o wątku gotyckim zwanym polskim, zdobiony detalem architektonicznym wykonanym w piaskowcu. Elewacje: pokryte są czerwoną cegłą licówką oraz zendrówką. Artykulacja ścian rozczłonkowana skarpami, zdobiona pionowymi oknami zamkniętymi łukiem ostrym o podziale biforium z olkulusem. W ścianach prezbiterium okna smukłe, szklone drobnokwaterowo, z witrażami figuralnymi. Duże okulusy o ścietych glifach umieszczono w ścianach nawy głównej ponad dachami naw bocznych i w ramionach transeptu. Wieża z otworami okiennymi zróżnicowanymi w każdej z czterech kondygnacji. Na wysokości chóru muzycznego duża rozeta zdobiona maswerkiem, w kondygnacji

SECRET
NO FOREIGN DISSEM

TOP SECRET

dzwónowej duże, smukłe otwory ostrofukowe, przesłonięte listwowymi okiennicami. W pozostałych kondygnacjach małe otwory szczelinowe. Dekoracja architektoniczna; sztukaterie, podziały architektoniczne w tym gzymsy, obramienia okienne, boniowania i detale architektoniczne jak; portale, obramienia okienne, biforia, rozety, kolumny, kapitele i płaskorzeźby oraz rzeźby wykonane z kamienia.

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2022r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

1900

1900

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

3. Historia obiektu

„Obowiązkiem naszym jest skarby, które przeszłość
nam jeszcze zostawiła, oddać potomności”.

Feliks Kopera

Początki istnienia wsi Równe sięgają XIV wieku. Założył ją mieszczanin Sanoka, Dytmar, na mocy dyplomu nadanego przez króla Kazimierza Wielkiego 25 stycznia 1352 roku. Według postanowienia wieś założono na pięćdziesięciu łanach. Kmiecie i osadnicy z tych terenów otrzymali na kilka lat zwolnienie od podatków, a po upływie tego czasu, tzw. 'wolizny', mieli opłacać czynsz oraz oddawać część swoich zapasów z upraw. Sołtysowi król ofiarował trzy łany, otrzymywał trzeci grosz wszystkich kar, prawo propinacji, jatkę rzeźniczą, kram piekarski, szewski, kowalski, młyn na kilka kół, staw, łąki, pastwiska, prawo polowania i rybołówstwa, zakładania pasiek, jednak wszystko tylko na gruntach należących do sołtysta.

Sołtys natomiast został zobowiązany do posyłania jednego żołnierza na wyprawy wojenne, a w czasie wielkich sądów, odbywających się trzy razy w roku, sołtys miał dawać wysłańcowi królewskiemu i dwóm kmieciom obiad albo ferton.

W 1384 roku wieś Równe przeszła w posiadanie biskupów przemyskich, jako uposażenie biskupstwa, na mocy przywileju wydanego w tym samym roku przez Marię królową węgierską. Królowa wyjęła wieś spod sądownictwa sowieckiego, a przywilej ten zatwierdził król Władysław Jagiełło w 1396 roku. Siedem lat później Jagiełło uwolnił katedrę przemyską od opłat i danin. W 1508 roku zwolnił także sołtystwo od obowiązku stawiania żołnierza w wyprawach wojennych.

Około 1515 roku sołtystwo w Równem otrzymał od Jana Szelińskiego Mikołaj Rówieński.

Za czasów króla Kazimierza Jaggielończyka Równe wraz z okolicznymi miejscowościami zostało zniszczone przez „krzyżowców”.

W latach: 1482, 1588, 1600 i 1601 w pobliskiej Dukli panowały wielkie zarazy, powodujące śmierć ogromnej ilości ludzi oraz zwierząt.

W 1645 roku odnotowano wylew tutejszej rzeki Jasiołki i Wisłoka, powodując wielkie straty i zniszczenia. Druga powódź nastąpiła w 1667 roku.

Podczas rozbioru Równe znalazło się pod zaborem austriackim. Na tym obszarze podczas I wojny światowej miały miejsce krwawe walki, których ofiary zostały pochowane na cmentarzu w Równem i w Dukli.

Po pierwszej wojnie światowej sytuacja mieszkańców wsi była bardzo zróżnicowana; na jej terenie

1900

1901

1902

istniało około 250 domów. Bogatsi mieszkańcy posiadali kilka hektarów roli, biedniejsi po jednym lub po dwa morgi. Zbiory płodów rolnych były bardzo niskie. Z Równego w tym czasie około 20 gospodarzy było zatrudnianych w kopalni nafty. Kilka osób trunięło się w kopalni w rejonie Borysławia. Domy tych ludzi wyróżniały się w wiosce, ponieważ były kryte blachą i oszalowane deskami.

Z przekazów historycznych wiadomo, że pod koniec XIV wieku Równe zostało nadane biskupstwu przemyskiemu, stąd zabudowania dworskie. Nie było elektryczności ani gazu; oświetlenie stanowiły lampy naftowe, będące często przyczynami pożarów. Dopiero przed samą wojną w wiosce pojawiły się radiodbiorniki radiowo-lampowe zasilane na baterie. Były też radiodbiorniki. W tym czasie w Równem było siedem domów murowanych oraz cztery sklepy z towarami mieszanymi. Przez kilka lat w wiosce działał teatr amatorski, działała też orkiestra dęta oraz organizacja Przysposobienia Wojskowego „Strzelec”.

Po zajęciu Czech przez wojska Hitlerowskie w marcu 1939 roku nastąpiło zagrożenie przy granicy. Pod koniec sierpnia nastąpiła powszechna mobilizacja, wielu mieszkańców wioski zostało powołanych do pełnienia służby wojskowej. Podczas wojny zginęło wielu jej mieszkańców, a część zabudowań została bezpowrotnie zniszczona.

Po zakończeniu II wojny światowej sytuacja w Równem zaczęła się stabilizować; zaczęto odbudowywać zniszczone domy. Większość mieszkoanców kontynuowała pracę w kopalniach, prężnie działało wówczas Kółko Rolnicze i Koło Gospodyń Wiejskich. Istniał wtedy we wsi tartak i młyn. Wziesiono nowe budynki murowane, główne drogi pokryto asfaltem.

Pod koniec XX wieku Równe liczyło około 2000 mieszkańców. Obecnie w Równem znajduje się szkoła podstawowa i gimnazjum, Kościół parafialny, Dom Ludowy, który mieści Ośrodek Zdrowia i Ochotniczą Straż Pożarną, oraz pocztę, Zakład Rolny i kilka sklepów.

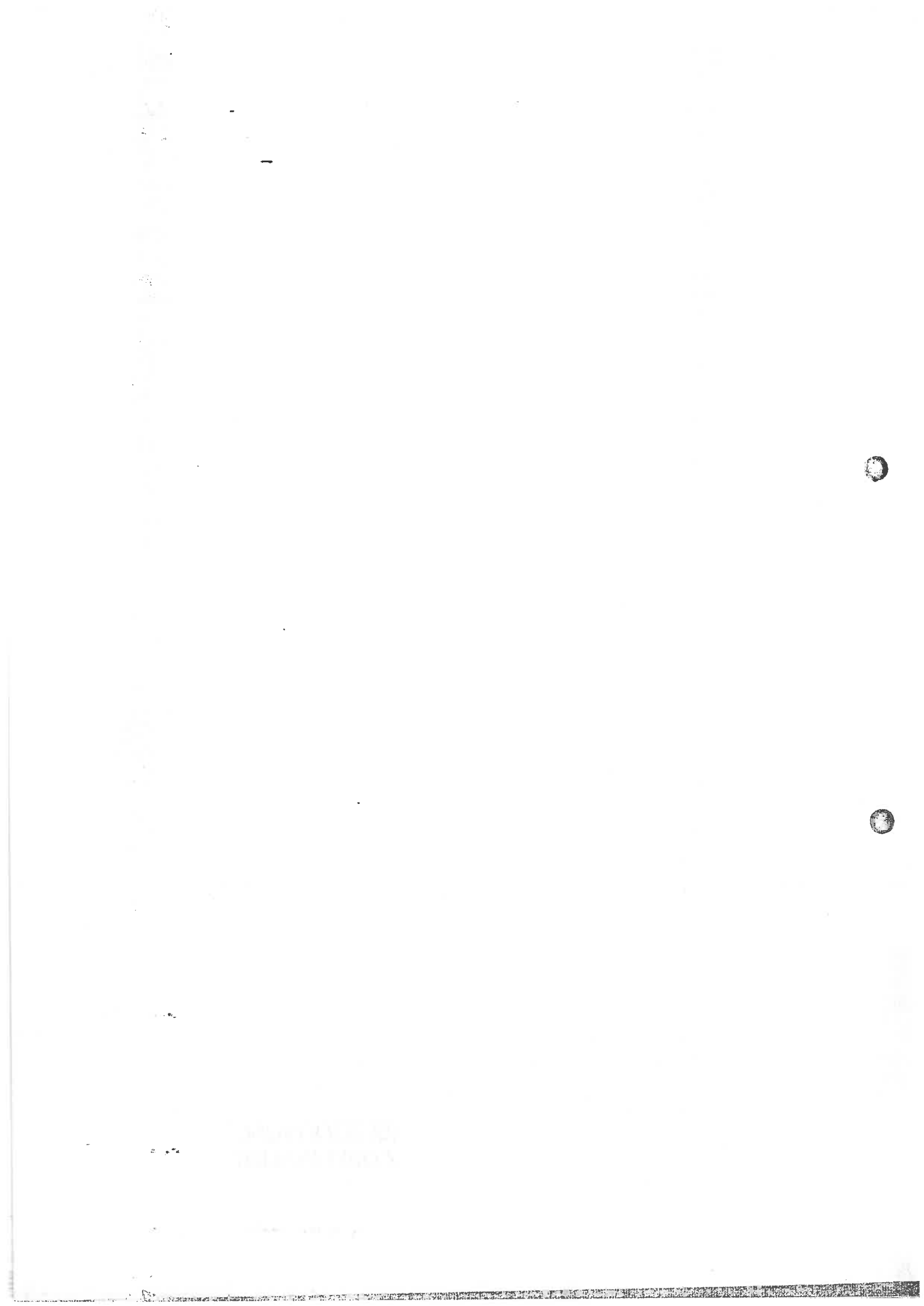
Bibliografia:

1. Katalog zabytków sztuki w Polsce, T. I, województwo krakowskie, zeszyt 13, powiat tarnowski, Warszawa 1953
2. Kos Jan, Ks. prałat Aleksander Siemieński proboszcz w Szywnaldzie, Tarnów 1988
3. Niedojadło Andrzej, Kubacki Grzegorz, Dzieje Gminy Skrzyszów i okolic w zarysie, Skrzyszów-Tuchów 2009
4. Plebanek Kazimierz, Szywnwałd, 650-lecie dziejów wsi i parafii, Szywnwałd 1994
5. Stańczyk Stanisław, Żal mi tego ludu, Ks. Prałat Aleksander Siemieński, Proboszcz w Szywnaldzie, Tuchów 1989

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.07.2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel

4. Architekt Sławomir Odrzywolski⁶

Sławomir Odrzywolski urodził się 21 grudnia 1846 roku na Zakrzówku, obecnie dzielnica w Radomsku. Zmarł 3 kwietnia 1933 roku w Krakowie. Polski architekt i konserwator zabytków. W latach 1860-1866 studiował w Instytucie Technicznym w Krakowie, w okresie 1866-1869 uzupełniał wiedzę studiując w Bauakademie w Berlinie. Od 1878 zamieszkał na stałe w Krakowie. W latach 1878-1909 był profesorem w Instytucie Technicznym, od 1879 zaczął współpracować z Komisją do Badań Sztuki w Polsce Akademii Umiejętności. W latach 1887-1913 pełnił funkcję konserwatora drugiego okręgu Galicji. Odrzywolski projektował także kościoły w Zabawie w Mrowli. W latach 1883-1888 na prośbę Władysława Czartoryskiego zaprojektował szafy muzealne dla Muzeum Czartoryskich. Jest też autorem projektu prospektu organów w kościele Bożego Ciała w Bieczu wykonanych w 1898 r. przez Jana Śliwińskiego ze Lwowa.

Głównym jego dziełem jako konserwatora jest restauracja Katedry Wawelskiej prowadzona w latach 1885-1904. Według jego projektu wykonano kraty i bramki prowadzące do prezbiterium Katedry, sarkofag dla Adama Mickiewicza w 1890, zrekonstruowano baldachim nad sarkofagiem Władysława Łokietka, zaś w latach 1897-1898 nakryto Wieżę Zygmunowską zaprojektowanym przez niego hełmem.

Wyniki swoich prac publikował w "Czasopiśmie Technicznym" oraz w "Architekcie". W latach 1880-1882 opublikował trzypięciotomową pracę pt: *Dawny zamek królewski na Wawelu*, a w 1894 *Zabytki przemysłu artystycznego w Polsce*.

Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim.

Był członkiem: Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, Towarzystwa Miłośników Historii i Zabytków Krakowa, Grona Konserwatorów Galicji Zachodniej.

Projektował w stylu eklektyzmu, następnie secesji i modernizmu. Do jego ważniejszych realizacji należą:

Kamienice ul. Basztowa 23, 24 i 25 (obecnie Hotel Polonia) – 1886-1890

- Dom własny ul. Studencka 19 – 1885,
- Kamienica Władysława Kaczmarskiego ul. Studencka 21 – 1885,
- Kamienice ul. Studencka 23 i 27 – 1886, 1894,
- Kamienice ul. Piłsudskiego 16, 32, 34 oraz 36 – 1890-1908,
- Budynek Krakowskiego Towarzystwa Technicznego ul. Straszewskiego 28 – 1906,
- Budynek Szkoły Przemysłowej al. Mickiewicza 5 – 1907, .

⁶ https://pl.wikipedia.org/wiki/S%C5%82awomir_Odrzywolski

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel

- Gmach Towarzystwa Rolniczego pl. Szczepański 8 – 1908,
- Gmachy AGH al. Mickiewicza 30 (wraz z Wacławem Krzyżanowskim) – 1921-1936,
- Kościół Nawiedzenia NMP, Miejsce Piastowe – 1888,
- Kościół Narodzenia NMP, Albigowa – 1895,
- Kościół Marii Magdaleny Rabka-Zdrój – 1902,

5. Stan zachowania i przyczyny zniszczeń obiektu

Wątki ceglane przeznaczone do ekspozycji zachowane są w dobrym stanie, posiadają zabrudzenia charakterystyczne dla wielkomięjskiego klimatu. Na powierzchni cegieł występuje warstwa ciemnej miejscami *falszywej patyny*, lokalnie występują zabielenia najprawdopodobniej powstałe w skutek wymywania przez wodę opadową spoiwa z zapraw spoinujących. Uszkodzenia cegieł oraz spoin rozlokowane są przy dolnych partiach budynku jak podpiwniczenia oraz miejsca gdzie rozlokowane są rury spustowe, na wskutek nieszczelnej instalacji partie zostały podmywane przez wodę i w tych miejscach zauważalne są duże ubytki strukturalne cegieł jak i całkowita dezintegracja, lokalne ubytki warstw przypowierzchniowych cegieł, złuszczenia, zaplamienia, zbielenia powstały zapewne poprzez krystalizację soli, która zostaje podciągana kapilarnie z wody gruntowej. W tych miejscach również zaobserwować można zielone wykwity związane z działalnością mikroorganizmów. W strefie podpiwniczenia, parterowej oraz lokalnie na każdej z elewacji cegła licówka przemalowana co również przyczyniło się do zniszczeń estetycznych strukturalnych. Farba blokująca odparowanie wody z cegły spowodowała jej dezintegrację i rozpad. Na ramionach transeptu zaobserwować można przemurowania i reperację wątku ceglanego cegłą o innym kolorze, którą wmurowano na mocnej zaprawie cementowej, co spowodowało naprężenia mechaniczne w strukturze cegły i osłabiło jej strukturę. Lokalnie cegła popękana, zwietrzała i osypująca się.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Tynki pod warstwą przemalowań dobrze zachowane, lokalne odspojenia od podłoża. Widoczna jest charakterystyczna dla wypraw o spoiwie cementu romańskiego siatka spękań powstała w momencie wiązania zaprawy, występują drobne ubytki tynków jak i lokalnie większe w partiach gdzie była nieszczelna instalacja rur spustowych. Zaobserwować można również na elewacji wschodniej większe ubytki tynku odsłaniające wątek ceglany, zlokalizowane w narożnikach elewacji jak również w okolicach instalacji rur spustowych.

Detal architektoniczny w większości w stanie dobrym podobnie jak w tynkach widoczna siatka spękań charakterystyczna dla wypraw na bazie cementu romańskiego, powierzchnia detali architektonicznych przemalowana farbą fasadową. Silna korozja detalu architektonicznego oraz tynków występuje od strony zachodniej w zdobieniach ganku wyjściowego z zakrystii. Kapitele oraz kolumny na wskutek korozji stali zbrojeniowej posiadają znaczne ubytki struktury rzeźbiarskiej, tynki w partiach przyziemia również popękane o zdeintegrowanej strukturze.

Schody wykonane z piaskowca posiadają zróżnicowany stan zachowania. Kamień rozwarstwa się wzdłuż warstw sedymentacyjnych, odpada płatami, pęka, łuszczy się i lokalnie osypuje. Spoina mineralna popękana z licznymi ubytkami. Widoczne zielone wykwity wskazujące na rozwój mikroorganizmów, obróbka kamieniarska zatarta, wypłukana.

Stan zachowania witraży jest dobry. Posiadają powierzchniowe zabrudzenia w postaci pyłu i kurzu. Zaobserwować można lokalne ubytki szkła oraz ołowiu. Niektóre kwatery witraży posiadają odkształcenia wynikające z ciężaru witrażu, być może już w fazie montażu witraży zauważono odkształcenia kwater, stąd na wszystkich kwaterach dodatkowe wzmocnienia w postaci poprzecznych metalowych prętów montowanych do witrażu przy użyciu drutu. Ponadto witraże posiadają wtórne lokalne uzupełnienia, szkłem odbiegającym fizyko-mechanicznie od oryginalnego.

Witraże zamontowane są wysoko, ponadto ich powierzchniowe zabrudzenia w postaci pyłu i kurzu uniemożliwiają w pełni trafną diagnozę konserwatorską. Jednym z głównych czynników niszczących witraż jest woda oraz wiatr. Woda lub para wodna powoduje hydratację tlenków alkalicznych i tworzenie się ługów rozpuszczających krzemionkę, która stanowi główny budulec szkła. Cykliczne pojawianie się wody na powierzchni witraży/szkła zwiększa koncentrację jonów wodorotlenowych i przyspiesza korozję szkła. Kondensacja pary wodnej oraz zwiększona wilgotność w połączeniu z kurzem oraz zanieczyszczeniami powietrza łączy się i synergicznie

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM
01.02.2023r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
Ł. UJAJA KISIEL
Wojciech Kisiel

przyczynia się do zniszczenia powierzchniowego oraz strukturalnego szkła. Korozja szkła w zależności od stopnia jej zaawansowania objawia się zjawiskami takimi jak: tęczne zabarwienie powierzchni, zmatowienie powierzchni, białe naloty a nawet wżery⁷. Czynniki niszczące, także kurz ale i zanieczyszczenie powietrza występują przede wszystkim od zewnętrznej strony witraży. To na zewnętrznych szybach gromadzi się dwutlenek siarki i dwutlenek węgla oraz tworzące się pod wpływem wilgoci kwasy. Takie warunki powodują trawienie szkła, matowienie oraz powstawanie białych nalotów⁸. Równocześnie farba znajdująca się na szklawie tzw. konturówka oraz inne warstwy malarskie mogą zniknąć bądź znajdować się w różnym stanie zniszczenia. Bardzo często zdarza się, że konturówka jest w lepszym stanie niż samo szkło wynika to z dobrego składu farby oraz jej wypału oraz niskiego składu szybki szklanej lub błędów technologicznych w procesie jego wypalania. Do zniszczeń szkła oraz szklanych warstw malarskich, laserunków itp. przyczynia się różny współczynnik rozszerzalności termicznej, co prowadzi do spękań oraz do kruszenia się warstw malarskich.

Szkło jest podatne na zniszczenia mechaniczne, które powstają przy naprężeniach budynku oraz silnych wiatrach. Sam ciężar okna witrażowego może przyczynić się do odkształceń kwater jak i do pęknięcia szkła. W tym przypadku witraże od zewnątrz chroni zewnętrzne oszklenie, które również wymaga remontu.

Ołów zastosowany do łączenia poszczególnych szklanych elementów jest odporny chemicznie, jednakże w określonych warunkach i on podlega reakcją, które osłabiają jego wytrzymałość. Zbyt wysoka wilgotność oraz obecność par kwasów organicznych to główna przyczyna korozji ołowiu. Ołów posiada niską wytrzymałość mechaniczną, dlatego kwatery w witrażach swoją wielkością nie przekraczają powierzchni jednego metra kwadratowego. Zbyt duży ciężar szkła powoduje jego odkształcenia. Ołów z czasem się starzeje i jego wytrzymałość spada dlatego często podlega wymianie. W tym przypadku mamy do czynienia z witrażami z początków XX wieku, stan zachowania ołowiu jest zadowalający, witraże wymagają jedynie lokalnej wymiany popękane ołowiu lub uzupełnienia jego braku.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Kulbicki Cezary
Wojciech Kisiel

7 Paweł K. Raszkiewicz *Problemy konserwacji witraży* CBE Konserwacji Zabytków w Nysie.

8 Władysław Ślesiński *Konserwacja Zabytków Sztuki tom III Rzemiosło artystyczne*. Arkady 1995.

6. Program prac konserwatorskich

A. Wnioski i założenia konserwatorskie

Prace konserwatorski przy elewacji polegać powinny na zachowaniu i ochronie formy budynku, zaleca się zachowanie układu wszystkich elewacji oraz ich detalu architektonicznego.

Celem konserwacji powinno stać się po pierwsze przeprowadzenie zabiegów służących zachowaniu i ochronie substancji zabytkowej. Ze względu na różnorodność materiałów występujących na elewacji proponowane metody konserwatorskie oraz dobór materiałów, będą zróżnicowane i indywidualnie dopasowane do poszczególnych elementów wystroju elewacji.

Celem równorzędnym jest przywrócenie pierwotnej estetyki detalu architektonicznego elewacji z uwzględnieniem materiału z jakiego został wykonany.

Z elewacji należy usunąć wtórne powłoki malarskie oraz zacierki cementowe, dopuszczalne jest pozostawienie tynków nakrapianych, które znajdują się w niektórych obramieniach okiennych, chyba że badania stratygraficzne wykażą iż pod tymi tynkami znajdują się tynki romańskie, wówczas należy wtórne tynki nakrapiane usunąć, przywracając pierwotną warstwę historyczną. Podczas wykonywania prac należy ustalić stratygrafię warstw malarskich na detalach architektonicznych oraz ewentualną polichromię.

Należy usunąć wtórne reperacje wątku ceglanoego, skorodowane cegły należy wymienić, zastępując cegłą licówką, która posiada zbliżone parametry fizyczne i mechaniczne jak oryginalna. Zaleca się zrekonstruować brakujące elementy profili ciągnionych, gzymsów, obramień okiennych, boniowania oraz detalu architektonicznego w oparciu o współczesne materiały opracowane i przebadane pod kątem zastosowania do renowacji wypraw szlachetnych wykonanych z cementu romańskiego⁹. Należy przeprowadzić zabiegi dezynfekcji i dezynsekcji mikroorganizmów, szczególnie w partiach zawilgoconych, przycokołowych oraz w okolicy rur spustowych.

Powierzchnie ceglano, kamienne oraz wypraw szlachetnych oczyścić za pomocą dobranej po przeprowadzeniu prób metody strumieniowo-ściernej lub hydrodynamicznej. Podczas czyszczenia za wszelką cenę zachować oryginalną patynę kamienia, wypraw szlachetnych oraz warstewkę

9 Międzynarodowy i interdyscyplinarny projektu „ROCEM – cement romański do właściwej konserwacji zabytków architektury „

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM
01.02.2023r
KSIĄDZ FROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

spieku na cegle. W miejscach w których występują szczególne zabrudzenia jak fałszywa patyna lub przebarwienia powstałe poprzez korodujące elementy dopuszczalne jest stosowanie preparatów chemicznych producentów, którzy posiadają odpowiednie certyfikaty do pracy przy obiektach zabytkowych.

Wyprawy szlachetne, detal architektoniczny wykonany z cementu romańskiego są materiałami historycznymi opartymi na historycznej technologii, dlatego należy dokonać wszelkich starań aby powierzchnie wypraw romańskich zachowały swój naturalny kolor i fakturę. Należy je eksponować i konserwować, zabrania się stosowania powłok farb elewacyjnych fałszujących pierwotną estetykę detalu architektonicznego.

Ubytki w kamieniu uzupełnić w miejscach konstrukcyjnych poprzez taszowanie a mniejsze zaprawą mineralną o odpowiednich parametrach fizyko-mechanicznych, zapraw powinna charakteryzować się nasiąkliwością zbliżoną do oryginalnego kamienia jej kolor oraz faktura powinna być dopracowana do otoczenia. Należy również wykuć wtórne cementowe spoiny i ponownie uzupełnić zaprawą mineralną. Podczas spoinowania należy zwrócić uwagę na kształt i sposób opracowania spoiny pierwotnie.

Przeprowadzić zabieg impregnacji wzmacniającej oraz hydrofobizacji elewacji. Zabieg wzmacniania cegły oraz kamienia należy wykonać lokalnie, zwłaszcza w zniszczonych partiach podpiwniczenia i cokołu z uwzględnieniem gzymsu dolnego. Hydrofobizacji poddać całą powierzchnię elewacji.

Należy usunąć płyty betonowe znajdujące się wokół kościoła, jak również wtórnie wykonany cokół z lastriko i zastąpienie go kamiennym cokołem wykonanym z piaskowca z obróbką kamieniarską identyczna jak na stopniach. Zaleca się wykonanie izolacji poziomej oraz drenażu przy użyciu rur drenażowych oraz żwiru.

B. Proponowane postępowanie konserwatorskie

Przedstawione poniżej propozycje programu konserwacji wszystkich elewacji kościoła oparte zostały na przeprowadzonych badaniach budowy technologicznej oraz stanu zachowania poszczególnych elementów wystroju. W trakcie oględzin obiektu oraz badań archiwalnych rozpoznano zakres późniejszych, często niekorzystnych, zabiegów renowacyjnych. Nie wykonano badań laboratoryjnych, dlatego przed przystąpieniem do prac należy wykonać badania polichromii,

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**
01.02.2023r
KSIĄDZ PRGBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

wypraw tynkarskich oraz badań stwierdzający stopień zasolenia cegły oraz kamienia w dolnych partiach murów. Uzyskane informacje pozwolą nie tylko na precyzyjne dobranie metod konserwatorskich ale również przyczynią się przywrócenia pierwotnej estetyki obiektu.

Prace konserwatorskie należy poprzedzić działaniami zmierzającymi do usunięcia przyczyn zniszczeń obiektu, należy przeprowadzić badania stabilności gruntu oraz konstrukcyjne. Jedną z głównych przyczyn zniszczeń są prawdopodobnie wady konstrukcyjne fundamentów jak również woda opadowa i podciągana kapilarnie.

Za niezbędne uważa się wykonać:

- badania konstrukcyjne fundamentów
- badania stabilności gruntu - geologiczne
- przegląd instalacji rynien oraz rur spustowych
- przegląd obróbek blacharskich
- izolacja pionową i poziomą fundamentów, drenaż itp.
- izolację posadzki w piwnicy

Proponowane postępowanie konserwatorskie¹⁰

- wyprawy tynkarskie w blendach okiennych

1. Oczyszczyć powierzchnię, usunąć wtórne powłoki malarskie, zacierki cementowe oraz warstwy bitumiczne. Należy wykonać próby i dostosować metodę oczyszczania

10 Konserwacja i restauracja zabytkowych elewacji wykonanych z cementu romańskiego, powinna być celem na rzecz zachowania techniki i technologii zabytkowych wypraw tynkarskich oraz detali architektonicznych. Odpowiednie przygotowanie merytoryczne, stan wiedzy oraz konsultacje ze specjalistami pozwolą ustrzec przed niszczeniem oraz niepoprawnie wykonanymi pracami konserwatorskimi. W latach 2003-2006 zakończono międzynarodowe projekty ROCEM i ROCARE na rzecz ochrony tynków romańskim, firma REMMERS jako jeden z partnerów projektu opracowała gotowe mieszanki bazujące na cemencie romańskim, (technologia produkcji spoiwa została opracowana w skali pilotażowej w projekcie badawczym EU-ROCEM, oferowane zaprawy produkowane są na bazie margla wydobywanego i wypalanego w Polsce oraz Francji. Wybrane realizacje oraz cenne informacje na stronie projektu ROCARE- www.rocare.eu

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**
01.02.2023 r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kiciński
Wojciech Kiciński

powierzchni w zależności od stanu zachowania poszczególnych elementów, zalecane jest użycie metody strumieniowo – ścierniej, z zastosowaniem drobnego kruszywa oraz gorącej wody. Dopuszczalne jest piaskowanie na sucho ale należy zachować szczególną ostrożność tak aby nie uszkodzić powierzchni substancji zabytkowej.

2. Należy w jak największym stopniu zachować oryginalne wyprawy tynkarskie oraz detal architektoniczny, dlatego odspojone tynki podkleić metodą iniekcji za pomocą np: Viscacid Epoxi-Injektionsharz 100 firmy Remmers jak również przestrzenie między tynkiem a licem wypełnić zaprawą, która zawiera syntetyczne wapno hydrauliczne o nazwie Ledan. TB1, również poprzez zastrzyki podtynkowe.

3. Wtórne tynki oraz tynki zniszczone strukturalnie skuć.

4. Powierzchnie, na których zlokalizowana siedliska grzybów i glonów pokryć preparatem Impragnierung BFA lub innym preparatem glono i grzybobójczym np: Algicid firmy Keim lub równoważnym,

5. Osłabione tynki oraz detal architektoniczny wzmocnić środkiem zawierającym częściowo skondensowane estry kwasu ortokrzemowego np: preparatem KSE 300, odczekać trzy tygodnie, po wykonanym zabiegu należy sprawdzić skuteczność impregnacji i w razie potrzeb czynność powtórzyć.

6. W miejscach, w których usunięto tynk lub fragment profilu ciągnionego, wykonać rekonstrukcję: na uprzednio oczyszczonej powierzchni do lica cegły należy narzucić obrzutkę tzw, szprycę sporządzoną z zaprawy Vorsritzmortel WTA a następnie nałożyć tynk renowacyjny Grundputz WTA.

7. Powierzchnie zrekonstruowanych tynków oraz detalu architektonicznego pokryć 3mm szlichtą sporządzoną z zaprawy zawierającą cement romański o nazwie Fugen und Erganzugsmortel RZ.

8. Większe ubytki detalu architektonicznego zrekonstruować z narzutu bądź w formie odlewu przy użyciu zaprawy, która w swoim składzie zawiera cement romański. Zalecane jest użycie zaprawy Stuckmortel RZ lub Vergussmortel RZ.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

FSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

9. Pozostałe powierzchnie wypraw tynkarskich oraz detal architektoniczny pokryć szlichtą na bazie cementu romańskiego o nazwie Fugen und ErganzugsmortelRZ, grubość warstw około 3mm. Na tynki oraz detal architektoniczny wykonany z zapraw o spoiwie cementu romańskiego nie nakładać powłok malarskich, dopuszczalne są nawarstwienia laserunkowe. Po około trzech tygodniach można nałożyć warstwę laserunkowa farbą silikonowo-wapienną Historic Lasur w połączeniu z impregnatem hydrofobizującym Funcosil WS, firmy Remmers.

Proponowane postępowanie konserwatorskie

– detal architektoniczny wykonany z kamieniami

(płaskorzeźby, rzeźby, portale, okna, gzymsy, parapety itp.)

1. Oczyszczenie powierzchni kamienia, z nawarstwień i zabrudzeń za pomocą dobranych metod hydrodynamicznych lub strumieniowo-ściernych. Zachować szczególną uwagę w partiach gdzie detal kamieniarski jest osłabiony i narażony na wypłukanie spoiwa bądź dezintegrację.

2. Miejsca pokryte grubymi nawarstwieniami lub fałszywą patyną doczyszczać chemicznie stosując 5 % roztwór kwasu fluorowodorowego, stosując w okładach celulozowych, lub nanoszony w postaci roztworu pędzlem, na zmoczony kamień. Roztwór po około 15 min obficie spłukać wodą. W razie potrzeby zabieg powtórzyć nie więcej niż trzy razy. Można użyć gotowej pasty Alcutex Fassadenreiniger Paste firmy Remmers.

Należy pamiętać, że po zabiegach chemicznych kamień należy odsolić!

3. Usunięcie wtórnych przemalowań, zachlapań farbami, pobiałą oraz cementem poprzez mikropiaskowanie powierzchni.

4. Usunięcie zwiertzałych partii kamienia i uzupełnienie poprzez flekowanie. Dopuszcza się wymianę zwiertzałych i zniszczonych płyt kamiennych stopnia i podstopnicy, zachowując rodzaj, wielkość, kolor oraz fakturę jak pierwotnie.

5. Przeprowadzić zabieg biobójczy w miejscach gdzie zlokalizowano nawarstwienia

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM
01.02.2023
KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel

biologiczne, poprzez pokrycie powierzchni preparatem fungistycznym np: Impragnierung BFA firmy Remmers lub Algicid firmy Keim.

6. Podklejenie odspojonych partii poprzez iniekcję, oraz sklejenie spękań preparatem Viscacid Epoxi-Injektionsharz 100 firmy Remmers lub dyspersją wodną żywicy epoksydowej o nazwie Beckopox.

7. Elementy kamienne należy wzmocnić strukturalnie poprzez impregnację wzmacniającą środkiem hydrofilnym. Zaleca się użyć środka zawierający częściowo skondensowane estry kwasu ortokrzemowego. Nasywanie kamienia wykonać poprzez nanoszenie preparatu za pomocą pędzla, pipety, strzykawki lub gruszki gumowej. Aby umożliwić prawidłowy przebieg wzmacniania strukturalnego powierzchni kamienia co za tym idzie prawidłowy przebieg kondensacji kwasu krzemowego w porach kamienia, nasycony obiekt zostanie zabezpieczony przed szybkim odparowaniem rozpuszczalnika, osłaniając i tworząc wokół nasyconego pomnika atmosferę o zwiększonej wilgotności. W tym celu elementy kamienne należy osłonić folią poliestrową i odczekać 3 tygodnie. Po wykonanym zabiegu należy sprawdzić skuteczność impregnacji i w razie potrzeb czynność powtórzyć. Zaleca się użycie preparatu KSE firmy Remmers.

8. Następnie należy wykonać zbrojenia konstrukcyjne pod większe rekonstruowane partie. W tym celu w miejscach większych ubytków oraz naprężeń mechanicznych wykonane zostanie zbrojenie w postaci tzw pajęczków i klamer z drutu nierdzewnego o różnej średnicy, który osadzony zostanie w kamieniu po wcześniejszym nawierceniu otworów o odpowiedniej średnicy. Do osadzenia zbrojenia w gniazdach należy zastosować żywicę epoksydową z utwardzaczem TECZA, modyfikowaną mączką tiksotropową w celu zmniejszenia jej lepkości, co pozwoli zachować czystość podczas wykonywania zabiegu.

9. Uzupelnienie ubytków kamienia masą ze sztucznego kamienia opartą na spoiwie cementowo-wapiennym z wypełniaczem w postaci kruszywa, mączki wapiennej i piasku kwarcowego odpowiedniej frakcji. Parametry fizyko mechaniczne masy zostaną precyzyjnie dostosowane do parametrów fizyko-mechanicznych uzupełnianego kamienia z uwzględnieniem warunków panujących przy obiekcie. Dla polepszenia przyczepności kitu do podłoża, proponuje się pokrycie powierzchni przelomu ubytków akrylowym środkiem adhezyjnym np: Haftfest. Do uzupełnienia ubytków kamienia można zastosować zaprawę mineralną fabrycznej produkcji przeznaczoną do uzupełnień piaskowców np:

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM
01.02.2023r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel

Restauriermortel firmy Remmers.

10. Spoiny pomiędzy kamieniami uzupełnić zaprawą mineralną składającą się z kruszywa, wapna oraz małej ilości cementu portlandzkiego lub zastosować gotową zaprawę do spoin np: Fugenmörtel firmy Remmers. Należy pamiętać, że fuga powinna posiadać większą nasiąkliwość i mniejszą wytrzymałość mechaniczną niż kamień.

11. Następnie elementy kamienne należy zabezpieczyć przed wnikaniem wody preparatem hydrofobizującym, w tym celu kamień pokrywamy kilkakrotnie pędzlem lub natryskowo preparatem hydrofobowym, jedna warstwa po drugiej, mokre w mokre. Zaleca się użycie preparatu firmy Remmesr o nazwie Funcosil SNL.

12. Elementy rekonstruowane należy scalić kolorystycznie do koloru otoczenia stosując pigmenty w proszku odporne na alkalia, jako spoiwo zastosować roztwór Paraloidu B-72 w toluenie. Można zastosować gotowe farby np: Historic Lasur w połączeniu z impregnatem hydrofobizującym Funcosil WS firmy Remmers.

Proponowane postępowanie konserwatorskie

Cokół

1. Oczyszczenie powierzchni kamienia, z nawarstwień i zabrudzeń za pomocą dobranych metod hydrodynamicznych lub strumieniowo-ściernych. Zachować szczególną uwagę w partiach gdzie detal kamieniarski jest osłabiony i narażony na wypłukanie spoiwa bądź dezintegrację. Zaleca się wstępne wzmocnienie kamienia preparatem hydrofilnym miejsca zwietrzałe i osłabione. Metodę czyszczenia kamienia należy dostosować do warunków panujących na obiekcie, należy wybierać metodę od najmniej inwazyjnej po bardziej agresywną.

2. Miejsca pokryte grubymi nawarstwieniami lub *falszywą patyną* doczyszczają chemicznie stosując 5 % roztwór kwasu fluorowodorowego, stosując w okładach celulozowych, lub nanoszony w postaci roztworu pędzlem, na zmoczony kamień. Roztwór po około 15 min, obficie spłukać wodą. W razie potrzeby zabieg powtórzyć nie więcej niż trzy razy. Można użyć gotowej pasty Alcutex Fassadenreiniger Paste firmy Remmers. Należy pamiętać, że po zabiegach chemicznych kamień należy odsolić! Poprzez zastosowanie metody swobodnej migracji soli do rozszerzonego środowiska, poprzez zastosowanie okładów celulozowych nasączonych wodą demineralizowaną.

3. Usunięcie wtórnych kitów, szlicht oraz wszystkich spoin cementowych poprzez

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2023
KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

odkucie.

4. Przeprowadzić zabieg biobójczy w miejscach gdzie zlokalizowano nawarstwienia biologiczne, poprzez pokrycie powierzchni preparatem fungistycznym np: Impragnierung BFA firmy Remmers lub Algicid firmy Keim.

5. Podklejenie odspojonych partii poprzez iniekcję, oraz sklejenie spękań preparatem Viscacid Epoxi-Injektionsharz 100 firmy Remmers lub dyspersją wodną żywicy epoksydowej o nazwie Beckopox.

6. Kamień należy wzmocnić strukturalnie poprzez impregnację wzmacniającą środkiem hydrofilnym. Zaleca się użyć środków zawierający częściowo skondensowane estry kwasu ortokrzemowego. Nasycanie kamienia wykonać poprzez nanoszenie preparatu za pomocą pędzla, pipety, strzykawki lub gruszki gumowej. Aby umożliwić prawidłowy przebieg wzmacniania strukturalnego kamienia co za tym idzie prawidłowy przebieg kondensacji kwasu krzemowego w porach kamienia, nasycony obiekt zabezpieczyć przed szybkim odparowaniem rozpuszczalnika, tworząc atmosferę o zwiększonej wilgotności. W tym celu cokół należy osłonić folią poliesterową i odczekać 3 tygodnie. Po wykonanym zabiegu należy sprawdzić skuteczność impregnacji i w razie potrzeb czynność powtórzyć. Zaleca się użycie preparatu KSE 100 i 300 firmy Remmers lub równoważny.

7. Następnie należy wykonać zbrojenia konstrukcyjne pod większe rekonstruowane partie. W tym celu w miejscach większych ubytków oraz naprężeń mechanicznych wykonane zostanie zbrojenie w postaci tzw. pajęczków i klamer z drutu nierdzewnego o różnej średnicy, który osadzony zostanie w kamieniu po wcześniejszym nawierceniu otworów o odpowiedniej średnicy. Do osadzenia zbrojenia w gniazdach należy zastosować żywicę epoksydową z utwardzaczem TECZA, modyfikowaną mączką tiksotropową w celu zmniejszenia jej lepkości, co pozwoli zachować czystość podczas wykonywania zabiegu.

8. Uzupelnienie ubytków kamienia masą ze sztucznego kamienia opartą na spoiwie cementowo-wapiennym z wypełniaczem w postaci kruszywa, mączki wapiennej i piasku kwarcowego odpowiedniej frakcji. Parametry fizyko mechaniczne masy zostaną precyzyjnie dostosowane do parametrów fizyko-mechanicznych uzupełnianego kamienia z uwzględnieniem warunków panujących przy obiekcie. Dla polepszenia przyczepności kitu do podłoża, proponuje się pokrycie powierzchni przełomu ubytków akrylowym środkiem adhezyjnym np: Haftfest. Do uzupełnienia ubytków kamienia można zastosować zaprawę mineralną fabrycznej produkcji przeznaczona do uzupełnień piaskowców np: Restauriermortel firmy Remmers. Fakturę kitów dostosować do otoczenia, zabrania się fakturowania oryginalnych partii kamienia. Większe ubytki kamienia uzupełnić taszlami.

9. Spoiny pomiędzy kamieniami uzupełnić zaprawa mineralną składającą się z

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**
01.02.2023r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
h. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

kruszywa, wapna oraz małej ilości cementu portlandzkiego lub zastosować gotową zaprawę do spoin np: Fugenmortel firmy Remmers. Należy pamiętać, że fuga powinna posiadać większą nasiąkliwość i mniejszą wytrzymałość mechaniczną niż kamień.

10. Następnie kamień zabezpieczyć przed wnikaniem wody preparatem hydrofobizującym, w tym celu kamień pokryć kilkakrotnie pędzlem lub natryskowo preparatem hydrofobowym, jedna warstwa po drugiej, mokre w mokre. Zaleca się użycie preparatu firmy Remmesr o nazwie Funcosil SNL lub równoważny.

11. Elementy rekonstruowane należy scalić kolorystycznie do koloru otoczenia stosując pigmenty w proszku odporne na alkalia, jako spoiwo zastosować roztwór Paraloidu B-72 w toluenie. Można zastosować gotowe farby np: Historic Lasur w połączeniu z impregnatem hydrofobizującym Funcosil WS firmy Remmers.

Proponowane postępowanie konserwatorskie

– wątek ceglany

1. Oczyszczenie powierzchni cegieł z nawarstwień i powłok malarskich za pomocą metody strumieniowo-ściernej. Zaleca się wykonanie oczyszczania wátku ceglanego poprzez piaskowanie suchym lodem, ponieważ pozwoli to ochronić elewacje przed nadmiernym przemoczeniem co może spowodować wykwyty zasoleń lub nawarstwień cementowych, dzięki tej metodzie cegła zachowa swój oryginalny spiek, który chroni ją przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi.

2. Doczyszczanie chemiczne poprzez zastosowanie preparatów chemicznych opartych o związki kwasu fluorowodorowego lub związki amonu.

3. Należy wykonać zabieg dezynfekcji i dezynsekcji partii wátku, gdzie zlokalizowano nawarstwienia biologiczne. W tym celu należy powierzchnię pokryć preparatem fungistatycznym, glono i grzybobójczym np: Alkutex BFA Entferner firmy Remmers lub Algicid firmy Keim.

4. Usunięcie skorodowanych cegieł poprzez odkucie, usunięcie również wtórnych wstawek ceglanych oraz w partii podpiwniczenia zamurować okiennych.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023 r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

5. Usunięcie wtórnych spoin cementowych oraz szlicht i zaplamień.
6. Usunięcie wtórnych elementów metalowych, kołków drewnianych, starych instalacji itp.
7. Impregnacja wzmacniająca cegłę, należy pokryć mur preparatem KSE i odczekać 3 tygodnie aż proces wzmacniania zostanie zakończony.
8. Wykonanie uzupełnień wątku ceglanego, w miejscach dużych ubytków należy wstawić cegłę licówkę wielkością oraz kolorem odpowiadającą cegle oryginalnej, mniejsze uzupełnienia należy wykonać zaprawą mineralną z mączki ceglanej lub zastosować gotowe zaprawy renowacyjne np: Funcosil Restauriermortel firmy Remmers.
9. Uzupełnienie spoin zaprawą wapienno-piaskową z dodatkiem cementu portlandzkiego i wapna gaszonego, lub użyć gotową zaprawę do spoinowania np: Funcosil Fugenmortel firmy Remmers.
10. Impregnacja hydrofobowa preparatem Funcosil SNL, firmy Remmers.
11. Następnie po około 3 dniach wykonać korekty kolorystyczne kitów poprzez ich scalenie z otoczeniem używając farby Historic Lasur w połączeniu z impregnatem hydrofobowym Funcosil WS.

Proponowane postępowanie konserwatorskie
- stolarka okienna i drzwiowa

1. Wykonanie badań stratygraficznych w celu rozpoznania warstw malarskich.
2. Usunięcie wierzchniej warstwy lakieru preparatami chemicznymi jak Vitaf, Scansol, a następnie ręczne doczyszczenie – papierem ściernym, cyklinami itp.
3. Rekonstrukcja zniszczonych elementów drewnianych, należy zastosować ten sam gatunek drewna oraz historyczną technikę i technologię wykonania.
4. Regeneracja metalowych elementów drzwiowych, zawiasów i zamków.
5. Sprawdzenie stanu przeszklenia, oraz ich montażu.
6. Poprawienie geometrii drzwi aby szczelnie się zamykały.
7. Przeprowadzenie dezynfekcji poprzez zastosowanie preparatów biobójczych np

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**
01.02.2023r.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel

prewentol lub hylotox.

8. Wykonanie impregnacji wzmacniającej strukturę drewna żywicą firmy Hekol.
9. Uzupełnienie ubytków drewna i wypełnienie szczelin szpachlą akrylową odpowiednio dobranym kolorze np. Tikurilla lub dwuskładnikowym kitem epoksydowym SC 254 firmy Akson.
10. Położenie farby podkładowej w dwu warstwach oraz farby firmowej np. Tikurilla, Levis,

Proponowane postępowanie konserwatorskie

- Konserwacja witraży

Ingerencja w witraż powinna ograniczyć się tylko do niezbędnych czynności, które można wykonać *in situ*. W przypadku stwierdzenia gorszego stanu zachowania witraży niż założono należy opracować nowe postępowanie konserwatorskie podyktowane warunkami panującymi na obiekcie.

1. Wykonać szczegółową dokumentację fotograficzną oraz rysunkowo-inwentaryzacyjną z uwzględnieniem wtórnych reperacji.
2. Zdemontować zewnętrzne stalowe ramy oraz oszklenie.
3. Dokonać przeglądu spoin w cegle od zewnątrz i brakujące uzupełnić zaprawą o zbliżonych parametrach fizyko-mechanicznych oraz optycznych, można zastosować gotową zaprawę lub wykonać własną pamiętając o tym aby spoina posiadała większą porowatość niż cegła.
4. Uzupełnić iniekcyjnie rysy, pęknięcia w elewacji wokół okien, zaleca się użycie zaprawy Historic Verfüllmörtel lub równoważnej, zaprawę wprowadzić na taką głębokość aby pozostawić około 2 cm przestrzeni na kit uzupełniający ubytek w cegle oraz spoinie.
5. Uzupełnić ubytki w cegle zaprawą np: Restauriermörtel firmy Remmers lub równoważna, ubytki spoiny analogicznie jak wyżej.
6. Przy użyciu miękkich pędzli i odkurzacza starannie oczyścić witraż z powierzchniowych zabrudzeń.
7. Przemyć witraż wodą destylowaną z detergentem obniżającym napięcie powierzchniowe wody, zabrania się używania środków zasadowych i alkalicznych.
8. Usunąć wtórne powłoki malarskie z elementów metalowych tj; stalowe ramy okienne, poprzeczne listwy wzmacniające itp.
9. Dokonać przeglądu szklenia, usunąć wtórne szybki i zamontować nowe o parametrach optycznych i mechanicznych zbliżonych do oryginału.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ
h. Wojna Ksiądz
Wojciech Kisiel

10. Dokonać przeglądu dwuteowników ołowiowych, uzupełnić ołów w miejscach gdzie go brak lub jest spękany i skruszony.
11. Dokonać przeglądu kitów szklarskich i w razie konieczności braki uzupełnić zwłaszcza w dwuteownikach, kit uzupełniać in situ.
12. Zabezpieczyć elementy metalowe farbą antykorozyjną w kolorze czarnym.
13. Wykonać nowe szklenie zewnętrzne, osadzone w nowych ramach spełniających normy termiczne np; dwuszybowe. Kompozycja szklenia powinna odpowiadać podziałom witraża. Podczas montażu zachować szczególną ostrożność aby nie uszkodzić witraży, należy pamiętać o tym aby powietrze np: z wnętrza kościoła w miarę swobodnie przepływało na drugą stronę witraża, w tym celu należy pozostawić niewielkie otwory w kicie szklarskim w stalowych ramach lub między tynkiem a ramą.
14. Należy dokonać przeglądu tynków wewnątrz kościoła pod oknami, rysy oraz pęknięcia uzupełnić zaprawą Ledan Tb 1 lub równoważną.
15. Tynki odspojone oraz pustki wypełnić zaprawą iniekcyjną Ledan Tb 1.
16. Powierzchnie scalić kolorystycznie do koloru otoczenia.
17. Zaleca się pozostawić oryginalne rynienki i kapinosy.

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01. 02. 2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Dokumentacja fotograficzna

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01. 02. 2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02.2023r1

KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Fot. Nr 1 i 2. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.
Fot. Tomasz Głowacz Równe 2017.

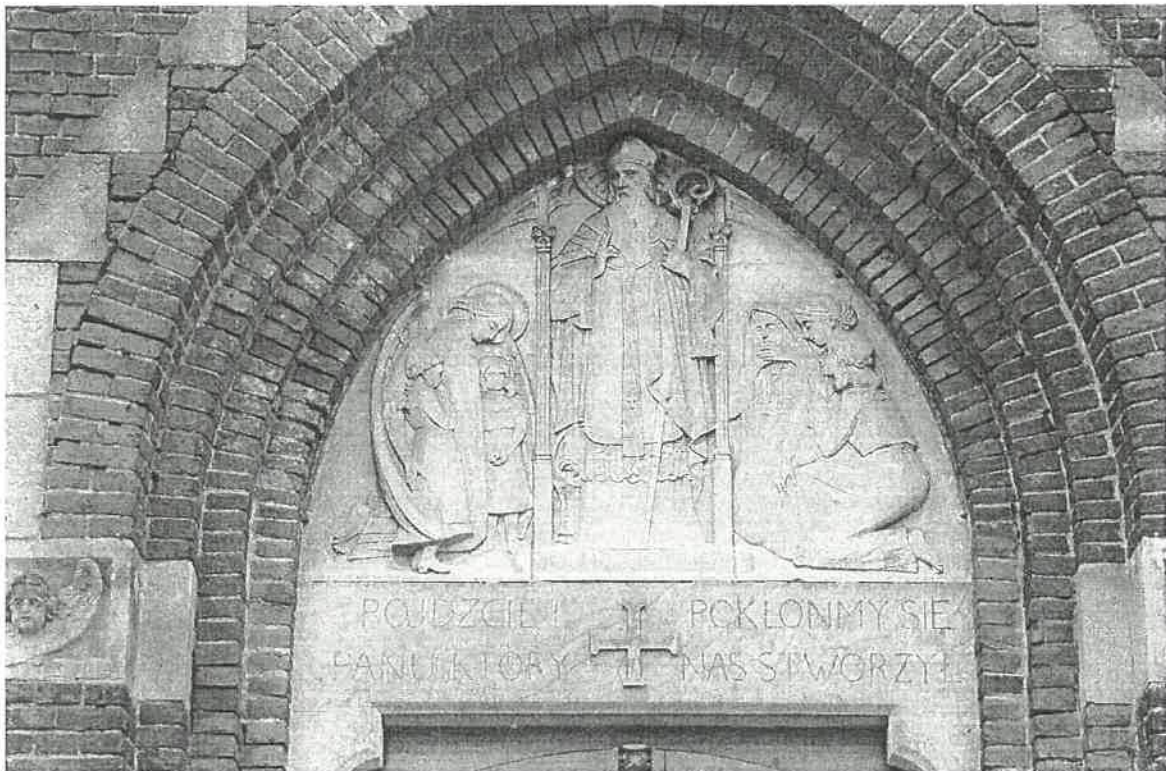

ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM

01.02. 2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Fot. Nr 3. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.
Fot. Tomasz Głowacz Równe 2017.

Fot. Nr 4 i 5. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.
Fot. Tomasz Głowacz Równe 2017.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Fot. Nr 6 i 7. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.
Fot. Tomasz Głowacz

Równe 2017.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023 r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
h. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

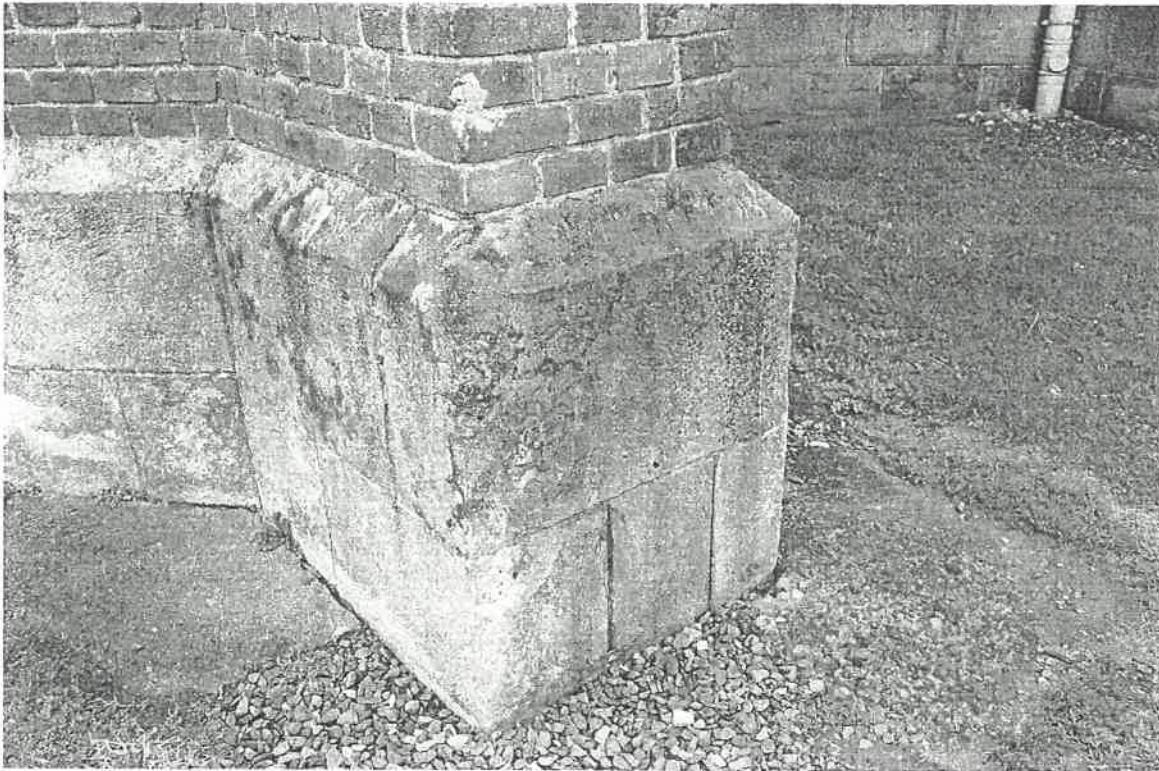
Fot. Nr 8. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.
Fot. Tomasz Głowacz

Równe 2017.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01. 02. 2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

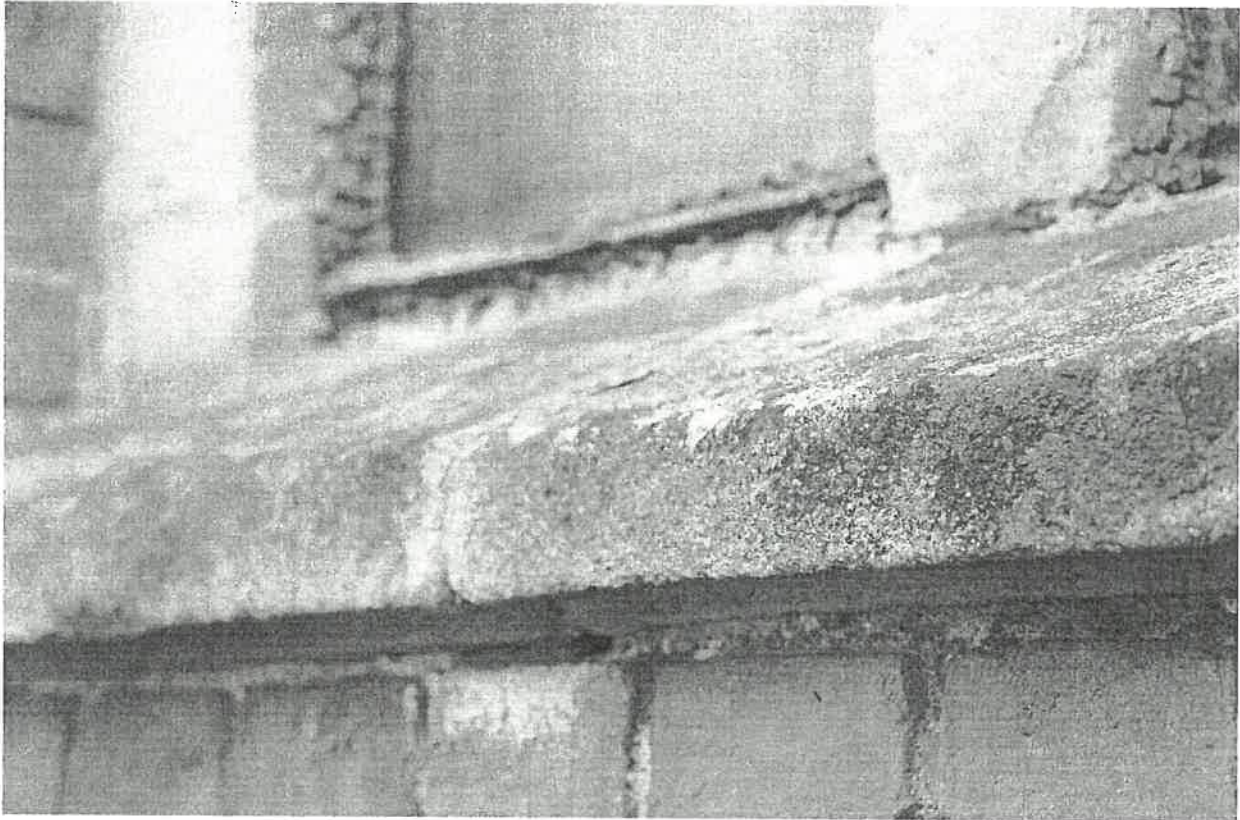
Fot. Nr 9 i 10. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.
Fot. Tomasz Głowacz

Równe 2017.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

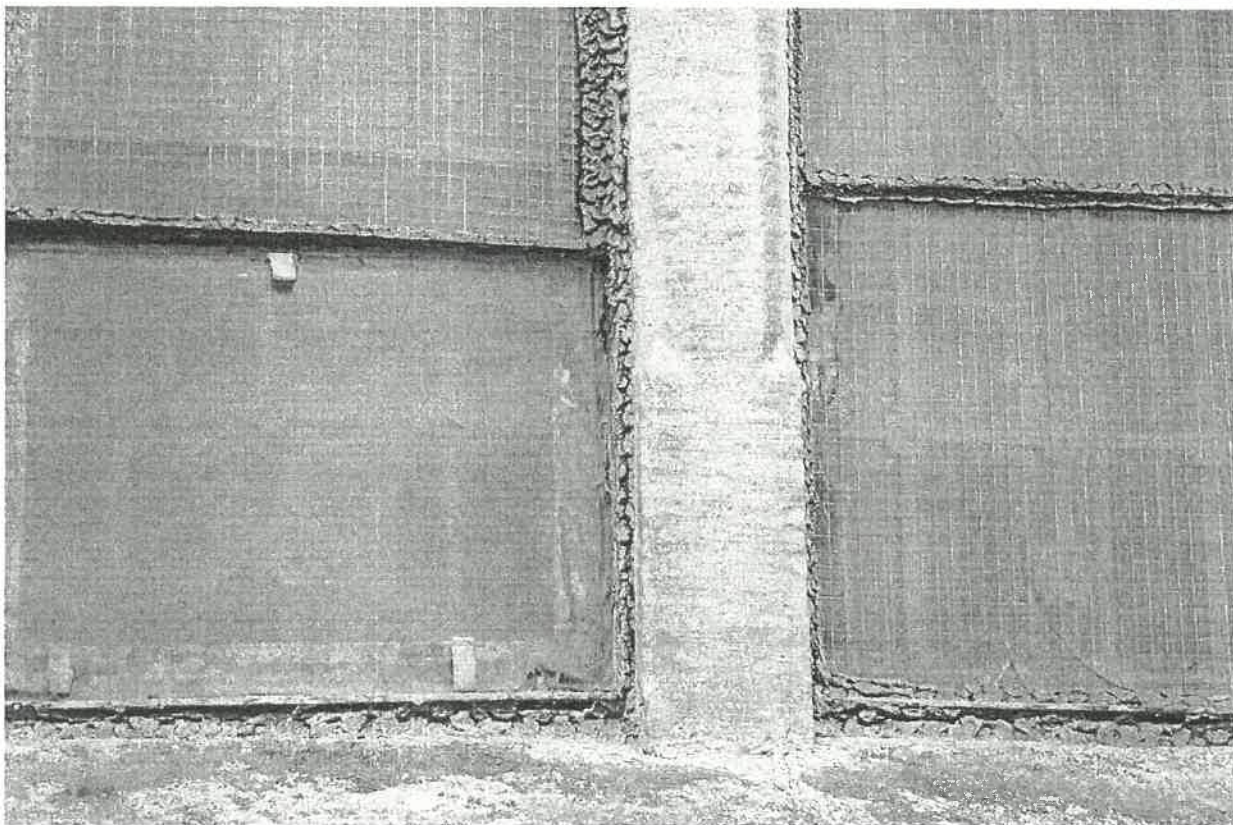
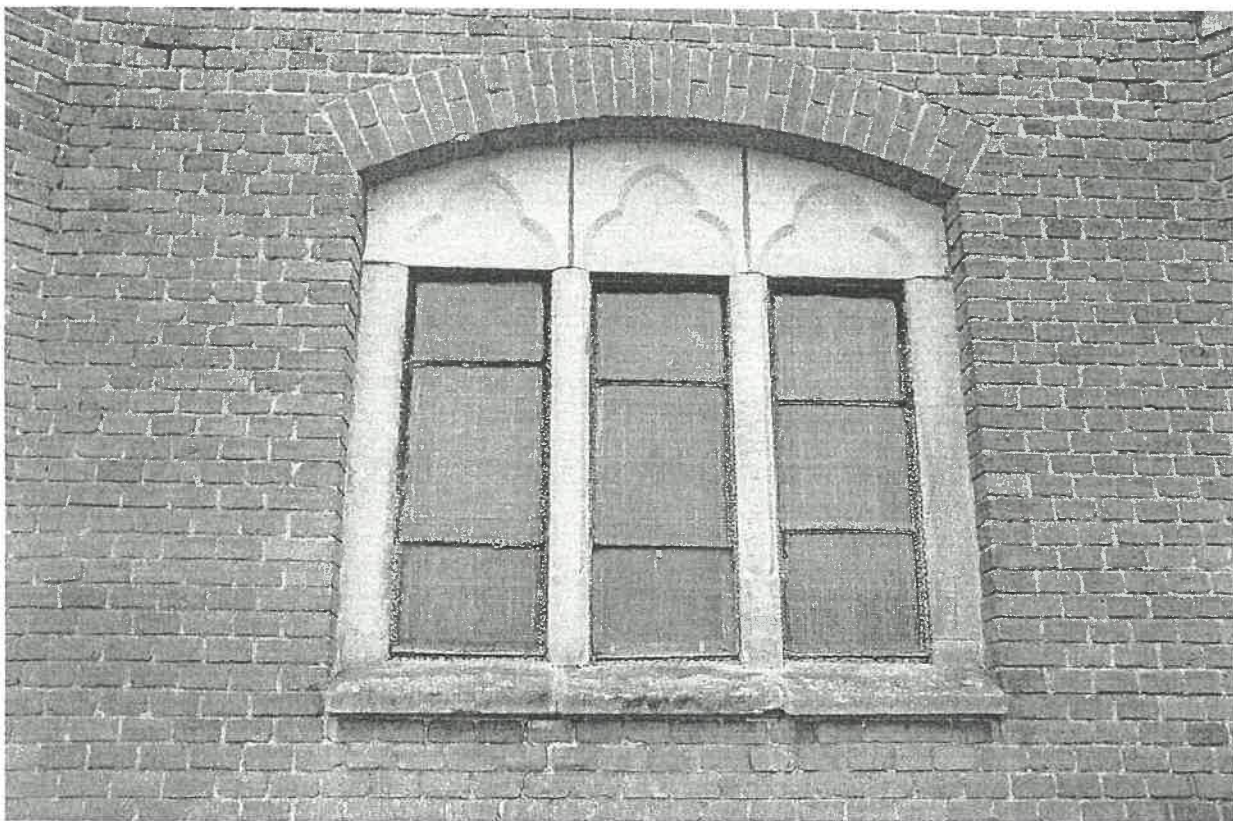
Fot. Nr 11 i 12. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.
Fot. Tomasz Głowacz

Równe 2017.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01. 02. 2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Fot. Nr 13 i 14. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

Fot. Tomasz Głowacz

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
4. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Równe 2017.

Fot. Nr 15 i 16. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

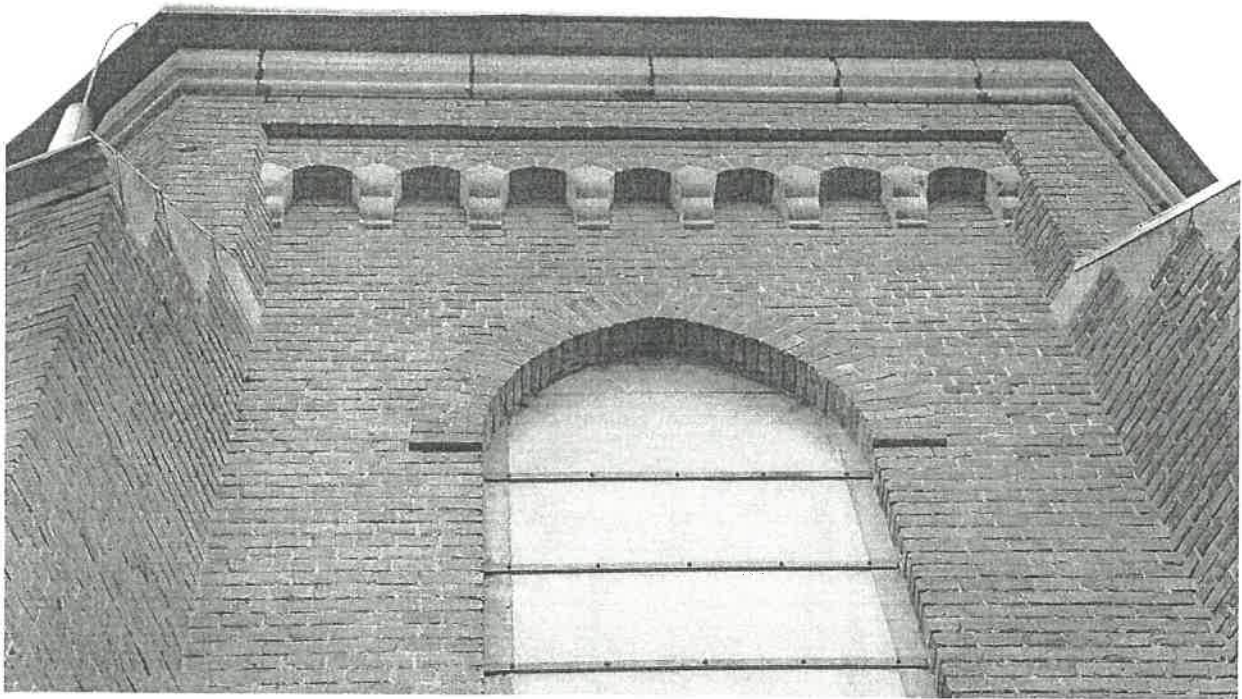
Fot. Tomasz Głowacz

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

Równe 2017.

01. 02. 2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Fot. Nr 17 i 18. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

Fot. Tomasz Głowacz

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01. 02. 2023.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Równe 2017.

Fot. Nr 19. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

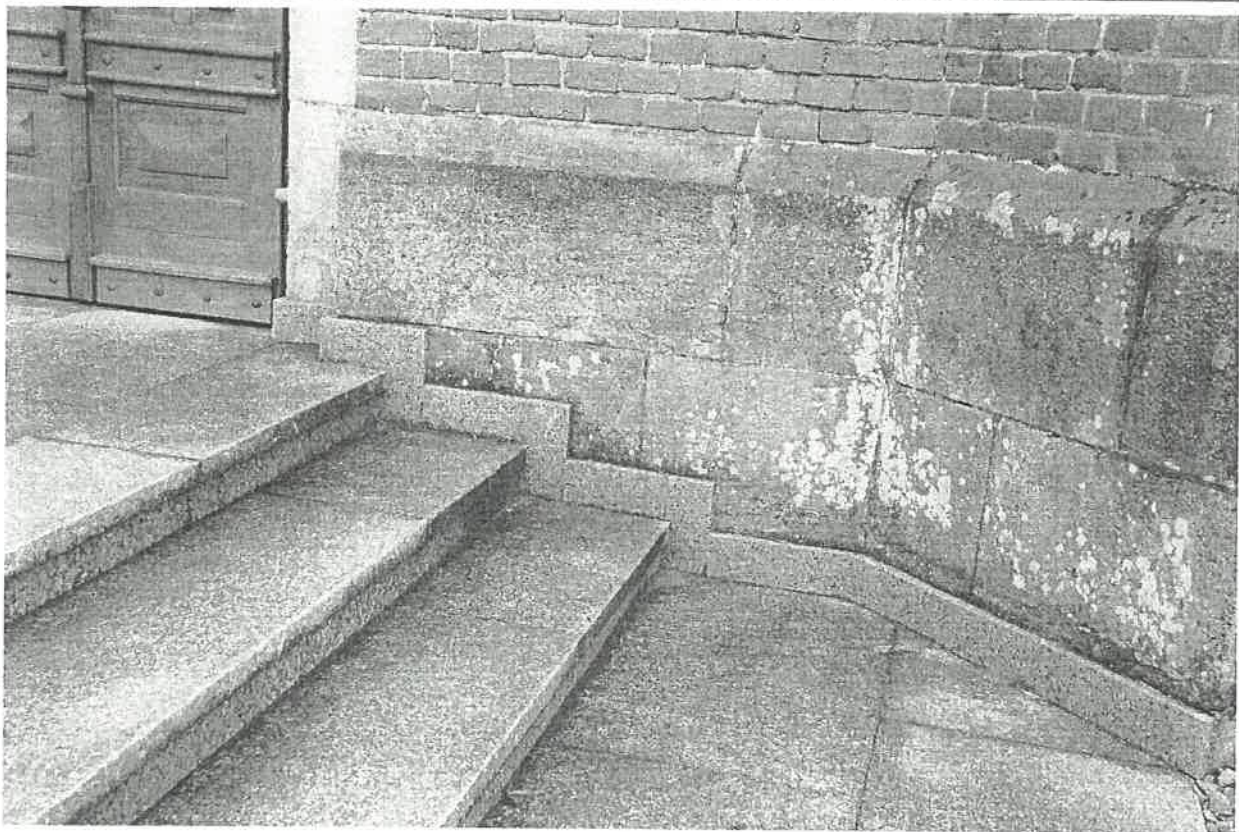
Fot. Tomasz Głowacz

Równe 2017.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Fot. Nr 20 i 21. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

Fot. Tomasz Głowacz

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Równe 2017.

Fot. Nr 22 i 23. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

Fot. Tomasz Głowacz

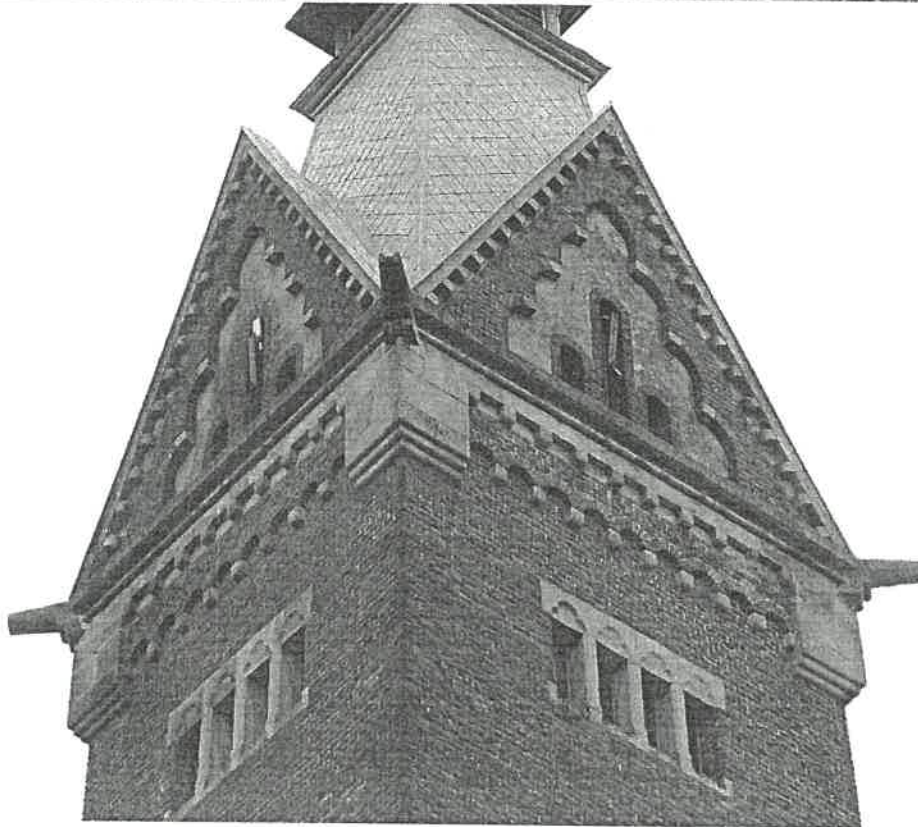
Równe 2017.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01. 02. 2023r.

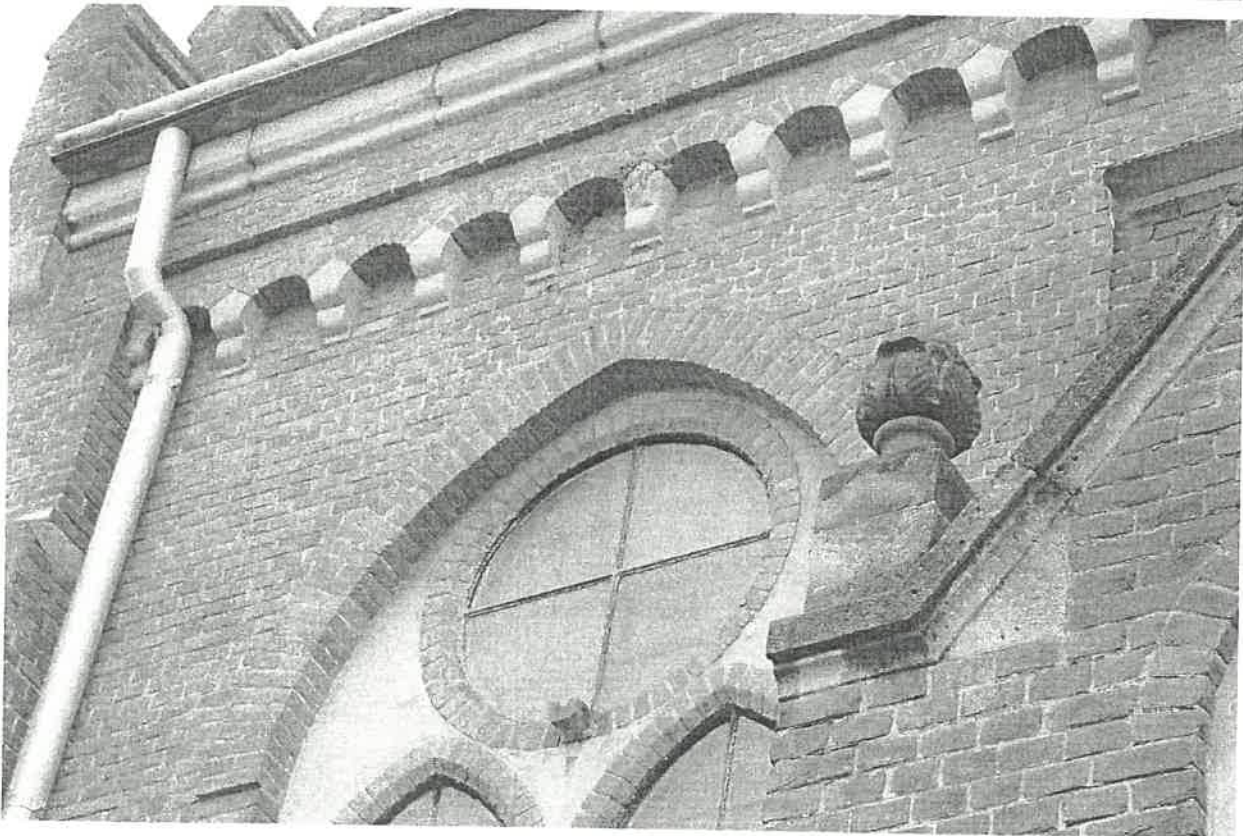
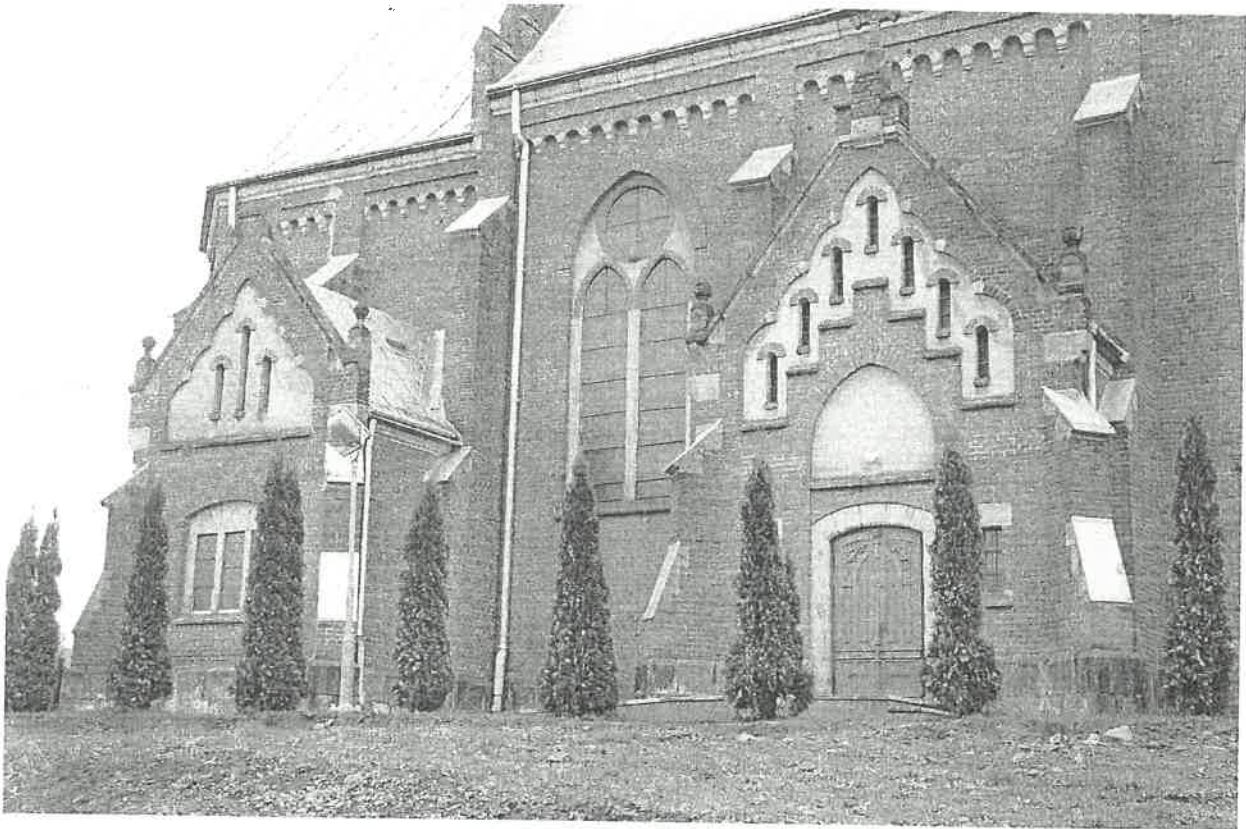
KSIĄDZ PROBOSZCZ

L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

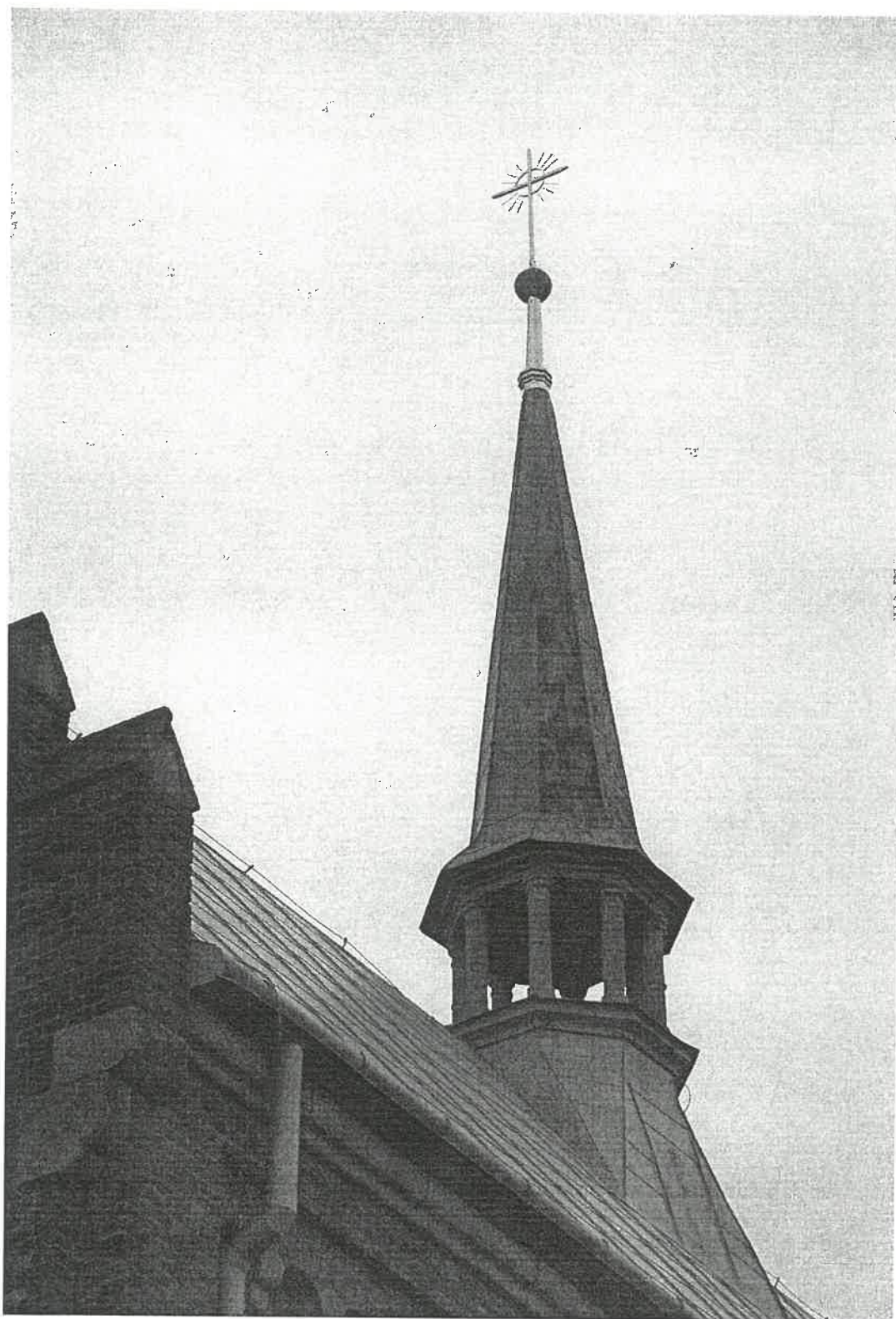
Fot. Nr 24 i 25. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**
01.02.2023.
KSIĄDZ PROBOSZCZ
Grzegorz Kiciński
Wojciech Kisiel

Fot. Nr 26 i 27. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**
01.02.2023
KSIĄDZ PROBOSZCZ
ks. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Fot. Nr 28. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

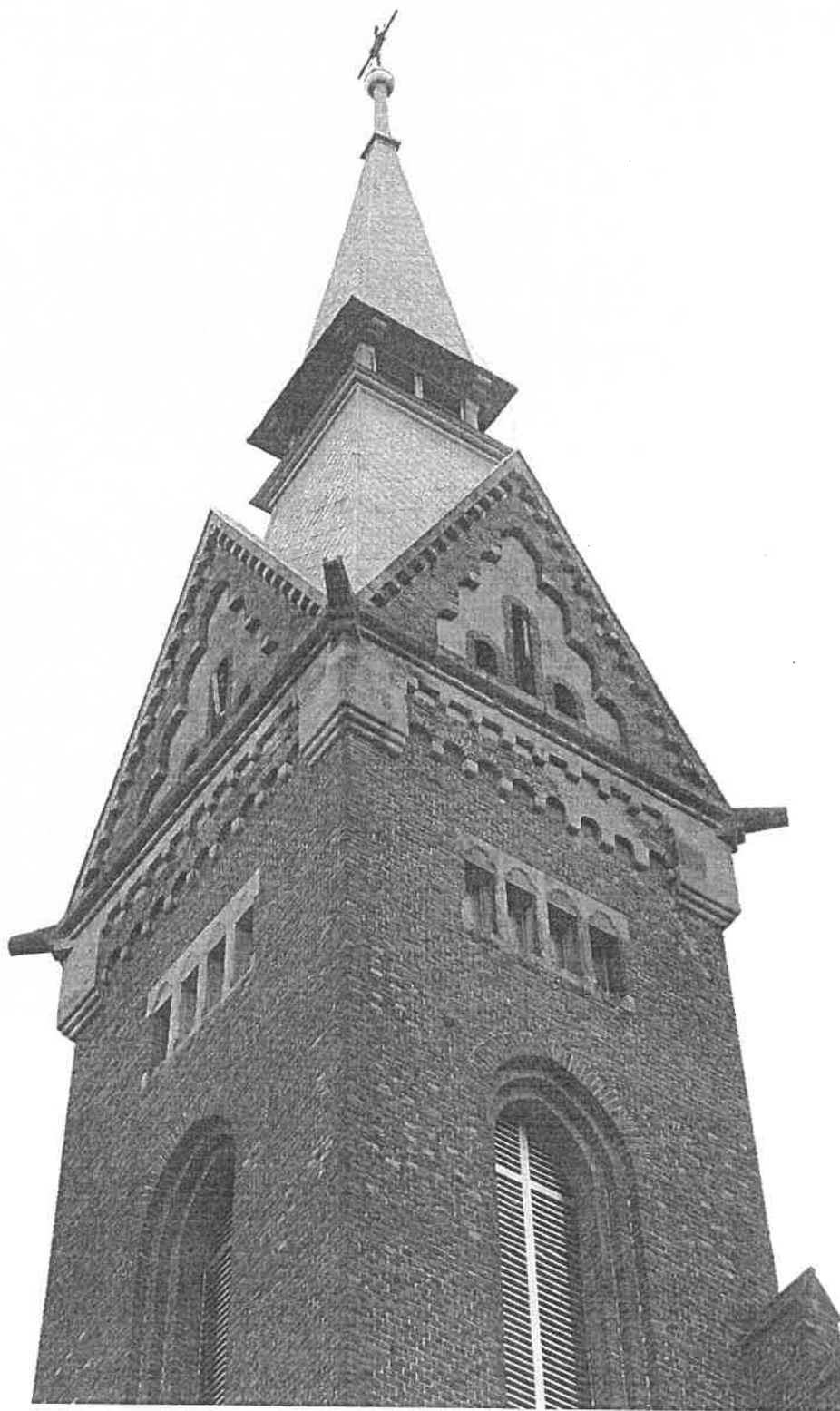
Fot. Tomasz Głowacz

Równe 2017.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ
Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel

Fot. Nr 29. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023r

KSIĄDZ PROBOSZCZ

ks. Wojciech Kisiel

Wojciech Kisiel

Fot. Nr 30. Kościół parafialny p.w. Św. Mikołaja biskupa w Równem. Stan przed konserwacją.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

01.02.2023.

KSIĄDZ PROBOSZCZ
L. Wojciech Kisiel
Wojciech Kisiel